C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 43-MISE NA MIŘE.pdb

PDB Name: J_P_Garen-Mark_Stone_43
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen
MARK STONE
MISE NA MIŘE

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Major Dundee chvatně vešel do obrovské budovy Ministerstva galaktických věcí. Po svých britských předcích zdědil poněkud cihlovou pleť a trudovitý obličej. Ukázal propustku dozorčímu robotovi a rychlovýtahem vyjel do posledního patra, kde byla kancelář generála Orlova, náčelníka služby dálkového průzkumu.

Generál byl skoro dvoumetrový kolos s nažloutlou pletí a šikmýma očima. V jasných očích jako by se zračily nekonečné stepi jeho mongolských předků. Když major vešel dovnitř, zvedl hlavu.

"Tak co, už ty vaše zatracený počítače našly nějakýho kandidáta?" zavrčel na uvítanou.

"Jednoho, pane generále. A vzhledem ke všem požadavků ho našly tak rychle, že to považuji přímo za zázrak."

"Teď už jde jen o to, jestli bude ochoten zúčastnit se té speciální mise."

"To už se brzy dozvíme. Byl na dovolené v Mexiku a poslal jsem pro něj kluzák. Každou chvíli by tu měl být."

"Ukažte mi jeho spis."

Dundee podal generálovi složku a Orlov začal číst nahlas:

"Paul Revest, čtyřiadvacet let, matka Helena Revestová, otec neznámý. Co je tohle za hovadinu?"

"Slečna Revestová byla radistka na jedné naší průzkumné lodi. Jednoho dne dala náhle výpověď bez udání důvodu a pak se zjistilo, že to bylo kvůli těhotenství. Zarputile odmítala prozradit jméno otce. Našla si nějaké klidnější zaměstnání v New Yorku a šestnáct let se věnovala výchově syna. Když kluka přijali na astronautickou akademii, požádala o návrat do služby. Bohužel před pěti lety zmizela s celou posádkou Procyonu při jednom průzkumu mlhoviny Orionu:"

"Vzpomínám si na ten malér," přerušil ho generál. "Ono je konečně jedno, kdo byl otcem, patrně nějaký vyšší důstojník, ženatý, co se bál, aby mu skandál neuškodil v postupu. Pokračujme. Studia, kladná hodnocení nadřízených, Revest dostudoval mezi nejlepšími a požádal o přijetí do naší služby. Řádně splnil několik misí, ale bojím se, že není ještě dost zralý. A navíc (nikdy nepracoval sám."

Major bezmocně rozhodil rukama.

"Kdybychom nehráli o čas, mohli bychom vycvičit někoho zkušenějšího, ale kde chcete sehnat za pár hodin agenta, který umí šermovat a jezdit na koni? Tyhle dva starodávné sporty už dneska skoro nikdo nedělá."

"Je přece dost robotů instruktorů, ne?"

"Ano, ale zpravidla rezivějí nečinností."

"A ten váš Revest ty sporty provozuje aktivně?"

"Samozřejmě. Jen se podívejte do spisu. Má tam všechny bojové sporty, od karate po boj s těžký dezintegrátorem, vrhání nože i lukostřelbu. Jako by jeho matce záleželo na tom, aby se dokázal bránit za jakýchkoli okolností."

"Prozíravá to žena," odtušil generál.

Z videofonu se ozvala sekretářka:

"Právě se dostavil poručík Revest, pane generále."

"Ať jde dál."

Paul Revest měl postavu o něco vyšší než normální, svalnatou, ale ne zase příliš, příjemný obličej, černé oči a tmavohnědé vlasy. Vešel dovnitř rázným krokem a předpisově pozdravil.

"Lituji, že jsem vám přerušil dovolenou, chlapče," uvítal ho major Dundee, "ale pan generál si vás přál vidět."

"Posaďte se," řekl generál Orlov. "Rád bych vám svěřil jednu misi. Ale vzhledem k tomu, že se jedná o velice zvláštní misi, máte právo odmítnout a nikdo vám to nebude mít za zlé." Pomalu sáhl po doutníku a ukousl mu špičku.

"Před pětadvaceti lety," pokračoval, "jedna z našich průzkumných lodí objevila v souhvězdí Štíra planetu pozemského typu. Pozorování z oběžné dráhy ukázala, že minimálně jeden kontinent je obydlený humanoidy. Slibně se tam rozvíjela civilizace, zhruba na úrovni konce našeho středověku nebo počátku renesance, protože dokonce už znali střelný prach. Víte, jaké jsou vládní předpisy v takovém případě?"

Revest pohotově odpověděl:

"Planeta se zaregistruje a zakáže se její průzkum, aby kontakt s příliš vyvinutou civilizací nenarušoval přirozený vývoj jejích obyvatel. Před vydáním zákona o nevměšování jsme měli několik špatných zkušeností. Domorodce se po kontaktu přestávali sami vyvíjet, stávali se na nás závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Rovněž nesmíme..."

"Vidím, že jste byl vzorný žák," zasmál se generál. "Přesně tak si chtěl počínat velitel expedice, když došlo k nepříjemné události. Atomový reaktor se porouchal a loď byla bez energie a detektorů. Krátce nato se srazila s meteoritem a byla nucena nouzově přistát. Místo si vybírat nemohli a jako na potvoru přistáli na obydleném kontinentu. Naštěstí na neobydleném místě.

Generál nedbale smetl rukávem popel ze stolu.

"Posádka se hned dala do oprav lodě, překvapil ji však jakýsi místní panovníček, který zrovna v těch končinách lovil se svým synem. Ti dva se našich nijak nezalekli, byli docela inteligentní a celkem rychle strávili fakt, že existují i jiné obydlené světy.

A svěřili se našim, že jejich zemi zachvátila jakási hrozná epidemie a ničím se ji nedaří zastavit. Palubní lékař zjistil, že je to něco jako mor, a dospěl k závěru, že pokud nezasáhnou, vymře veškerá populace. Vyslal tedy zprávu na Zemi a vláda se dlouho radila. Nakonec se rozhodla udělit výjimku ze zákona o nevměšování. Jakmile loď opravili, odletěli na Zemi pro antibiotika a s nimi letěl i mladý princ, který dostal právo je doprovázet."

"A uzdravení všech nemocných evoluci neohrozilo?" namítl poručík Revest.

"Antibiotikum bylo pečlivě vybráno. Reagovalo pouze na původce onoho moru. Jakmile byla nemoc jednou zlikvidována, nebylo už k ničemu a vše se vrátilo do starých kolejí. Král a princ uznali, jaké nebezpečí by jejich lidu hrozilo ze styku s naší civilizací. Všechno by tedy bylo v naprostém pořádku, kdyby ti blbci doktorští nedali princi hypervysílač pro případ, že by lék nezabral.

Všichni už na tuhle epizodu dávno zapomněli, ale minulý týden jsme zachytili podivnou zprávu. Počítače nám potvrdily, že přichází z Miry, tedy z té planety, kde zuřil mor. Přeskočím detaily a jenom to shrnu: Princ, který tenkrát navštívil Zemi, brzy nastoupil na otcův trůn. Před dvěma lety zemřel a zanechal trůn synovi, kterému je nyní třiadvacet. To on nás volá. Ten pitomec má patrně problémy s vládnutím a domnívá se, že ho někdo ohrožuje na životě. A tak ho nenapadlo nic lepšího, než si nás zavolat na pomoc."

"A vy jste se mu vysmáli a udělali na něho dlouhý nos," zasmál se Revest.

"To jsme ani nestihli, protože ten had nás hned začal vydírat. Že prý když odmítneme, tak prozradí naši existenci a jako důkaz ukáže náš hypervysílač."

"Stačí, když přestaneme vysílat na jeho vlnové délce, a celý ten aparátek je mu k ničemu."

Generál zavrtěl hlavou a sevřel pěsti.

"Kdejaký blbec může otáčet knoflíkem a dostane se na jiný naše relace."

"Vysvětlili jste mu, jak by tím svůj národ ohrozil?"

Orlov se je ušklíbl.

"Ten hlupák se tomu jen vysmívá a jde mu jenom o to, aby zachránil svůj bídný život. Rada po dlouhém jednání souhlasila s tím, aby se zahájila vyjednávání. Přímá intervence není přirozeně možná, to pochopil i ten ubožák. Dospěli jsme k dohodě. Souhlasí s tím, že trůn předá jednomu z našich agentů, který odhalí a potrestá ty, co mu usilují o život. Až bude v všechno v pořádku, opět se vrátí do funkce. Tvrdí, že pak už o něm nikdy neuslyšíme a že jeho národ se nikdy nedozví o naší existenci."

"To je chytré," usmál se Revest, "takže mi nabízíte místo středověkého panovníka?"

Orlov se zasmál a odhalil přitom ostré bílé zuby.

"Jestli to vezmete, bude vaším úkolem objevit vysílač a znehodnotit ho, to zaprvé, a potom, pokud to uznáte za vhodné a reálné, udělat tak trošku pořádek v tom království. Přece se rada Pozemské unie nebude scházet pokaždý, když tam ten mladíček bude mít nějaký potíže. Experti soudí, že nám nedá pokoj a při dalších komplikacích to začne nanovo."

V té chvíli ho přerušil major Dundee.

"Než odpovíte, poručíku, dobře si to rozmyslete. Když řeknete ano, musíte počítat s tím, že budete odkázán jen sám na sebe a že nebudete mít s sebou žádné moderní vymoženosti. Na Miru se

nesmí vnést u žádný cizorodý prvek. Takže můžete spoléhat jen na své síly. Bude z vás vladař, na kterého nikdo moc nedá, obklopený dvorními intrikami, a můžou vás kdykoli otrávit, zardousit anebo připravit o hlavu. Asi z našich dějin víte, jak někteří králové dopadli při revoluci."

Mladý poručík se zamyslel.

"Než se rozhodnu, mohl bych se dozvědět, jak dojde k záměně?"

"To je moudrá otázka, chlapče. Dáme vám udělat plastiku, abyste vypadal úplně stejně jako Czor. Tak se jmenuje ten král. Z toho důvodu vás taky počítače vybraly, jste mu nejpodobnější. Psychoinduktor vás naučí místnímu jazyku. Ještě štěstí že máme v archivu nahrávky králova otce. Potom někdo naváže kontakt s Czorem a dohodne s ním způsob záměny. Popovídá si s ním a psychosonda z něj vytáhne myšlenky a vzpomínky. Vzpomínky z mládí, podobu lidí z jeho okolí. Všechno ale ne. Normální psychosondě ho podrobit nemůžeme, to dá rozum. Zkrátka budete muset improvizovat."

Navzdory všem rizikům to byla velice lákavá nabídky, než aby ji dobrodružně založený poručík odmítl. Jméno planety mu bylo naprosto neznámé,. Ale z jakýchsi neznámých důvodů ho přitahovala.

"Já to beru, pane generále. Kdy do začne?"

"Už to začalo." Dnes večer nastoupíte na Titan, kde vás cestou naučí místnímu jazyku. Teď můžete rovnou zajít k doktoru Terrierovi, už na vás čeká. Jestli chcete někomu něco vzkázat, zařídí to major Dundee."

"Vždyť víte, že nikoho nemám," odvětil rychle poručík. "A doufám, že ta kočka v Acapulcu si najde jiného kořena, aby za ni platil hotel," dodal s úsměvem.

* * *

Orlov stál zamyšleně u okna, které zaplňovalo celou jednu stěnu jeho pracovny. Kam až dohlédl, viděl jen sklo, ocel a beton. Washington a New York se natolik rozrostly, že se nakonec propojily v jedno město.

Někdo prudce otevřel dveře. Vešel doktor Terrier. Mrňavý, plešatý a břichatý mužík, který s oblibou přeháněl a neustále měl špatnou náladu, ale byl to na slovo vzatý odborník. Hnal se ke generálovi, jak mu to jen krátké nožky dovolovaly, a hodil na stůl dvě fotografie.

"Co to má znamenat, Orlove?" zařval. "Už den nesmím na nic sáhnout, že prý mě čeká nutný úkol, a když mi Dundee klienta konečně přivede, tak zjistím, že jste si ze mě udělali srandu."

Generál byl na podobné výlevy zvyklý, proto počkal, až se doktůrek vyřádí, a pak řekl: "Nechápu, proč se tak rozčilujete, doktore."

Na ta slova Terrier přímo zavyl: "Tak se podívejte na ty fotky! Co s tím mám dělat? Vždyť jsou si podobní jako vejce vejci!"

Generál vzal fotografie překvapeně do rukou. Na jedné byl Czor v loveckém úboru a na druhé Paul v kombinéze astronauta. Skutečně si byli velice podobní.

"Ten váš agent se potřebuje pořádně namazat," pokračoval doktor, "a ráno bude opuchlej stejně jako model. Tady nepotřebujete plastickýho chirurga, o to se postará kdejaká barmanka."

Generál se zasmál. "Omlouvám se, doktore, ale ty fotky jsem neviděl a netušil jsem, že počítač zapracoval tak dobře. Ale stejně byste ho mohl krapet vylepšit. Jen se podívejte na ty rysy, jsou měkčí, víčka opuchlejší... Potřebujeme, aby byli naprosto stejní."

Terrier, už trochu uklidněný, odešel.

Generál se vrátil k oknu a tvářil se ještě zamyšleněji než předtím.

2

"Pohotovost za hodinu," ozval se kovový hlas.

Paul Revest se mechanicky připoutal. Let na Miru trval šest dní subprostorem s jediným mezipřistáním na planetě Terrania XVII, kde přibral kapitána Stonea, který měl vyjednávat s Czorem. Byl to asi padesátiletý sportovní chlapík s hranatým obličejem.

"Máme čas si ještě zopakovat, co víme," řekl.

Paul líně přikývl. Připadalo mu, že od chvíle, kdy vstoupil do Orlovovy pracovny, nezamhouřil oka. Nejdřív ho opracovával doktor. Napíchal mu do obličeje různé hypodermické injekce. Účinek prý bude trvat tak měsíc a potom se otoky zvolna vstřebají. "Malér bude v tom," poznamenal Terrier, "že až ten Czor zase nastoupí na trůn, nebude se vám vůbec podobat."

Když doktor skončil, Paula hned odvezli na astroport.

Ještě než loď přešla do subprostoru, strčili ho do speciální kabiny, kde do něj psychoinduktorem osmačtyřicet hodin nalévali domorodý jazyk. Probral se s ukrutnými bolestmi hlavy, a potom už tu byla Terrania a ukázal se Stone. A začal intenzívní výcvik.

"Podívejte se ještě jednou," vzdychl kapitán a stiskl tlačítko.

Na obrazovce defilovalo asi dvacet obličejů a Revest je hned identifikoval.

"Je to všechno stejně bez záruky," řekl Stone. "Nevíme, jestli ty osoby jsou ještě vůbec naživu. A teď se pozorně podívejte na poslední snímek."

Na obrazovce se ukázala jakási rozmazaná stěna se dvěma rozetami.

"Tohle si představoval Czor, když jsem s ním mluvil přes hypervysílač. Za tou zdí je patrně nějaká skrýš, ale nevíme, kde se ta zeď nachází. Otvírá se nějakým tajným mechanismem. Navíc se současně s tím objevila prchavá představa nějakého skrytého, ale bohužel neurčitého nebezpečí. Možná je tam past pro nevítané návštěvníky. Na to budete muset přijít sám."

Konverzaci přerušil nepříjemný přechod do normální prostoru. Když se vzpamatovali, reproduktor ohlásil:

"Přechod na oběžnou dráhu za dvacet minut deset minut nato odpálení výsadkového modulu."

Stone se odepnul, zvedl se a poznamenal. "Je čas se připravit, poručíku. Pokud chcete, stále ještě můžete odmítnout."

Revest jen zavrtěl hlavu. "Jsem připraven, pane kapitáne."

"V tom případě si vyprázdněte kapsy a všechny osobní předměty dejte do téhle obálky," řekl s úsměvem kapitán.

Revest vysypal všechno z kapes. Nakonec si sundal z krku medailonek.

"Pěkný šperk," řekl Stone. "Takový jsem ještě neviděl."

"To je památka po mámě. Pořád ho nosila a odloučila se od něj jen jednou. To když odlétala na poslední expedici. Jako kdyby tušila, co ji čeká... tuhle věc bych si rád vzal s sebou..."

"Bohužel to nejde. Rozkaz je rozkaz. Ale vezmu si ho k sobě a za čtyři měsíce vám ho vrátím," řekl Stone, i když si myslel, že tahle mise je šílenství a tenhle mladík jde na jistou smrt.

"Přejdeme do modulu," pravil stroze, aby zakryl city..

Vlezli do průhledné koule a Stone usedl k řízení.

"K odpálení připraveni," nahlásil.

"Pět, čtyři, tři...," odpočítával kovový hlas.

Potom to s nimi prudce trhlo a vyřítili se z lodi. Stone suverénně pilotoval a přitom přednášel jako na akademii:

"Planeta Mira se silně podobá Zemi. Hmota 0,9. Den trvá 23 hodiny 16 minut. Rok 356 dnů. Klima v oblastech našeho zájmu je mírné, póly pokryty ledem a osmdesát procent povrchu pokrývají oceány. Hlavní kontinent se táhne od severního pólu k jižnímu, asi jako Amerika. Většinou ho obývají jen kočovné kmeny s výjimkou východního pobřeží. Tam jsou tři království."

"Alxo, Khor a Rhan," pokračoval Revest. "Jsou zhruba stejně silná, lehce převládá Khor, zvláště když mu ještě vládl Czorův otec."

"Paměť máte dobrou," zasmál se Stone. "Doufám, že vám pomůže. Každý z těch států má hlavní město stejného jména. Zbytek jsou jen bezvýznamné vesnice."

Chvíli se soustředil na let.

"Přistaneme asi čtyřicet kilometrů od Khoru. Czor tam má lovecký zámeček a bude nás čekat u jedné paseky. Přistaneme ve třiadvacet hodin místního času. Měsíc toho dne nevyjde, takže bude tma jako v pytli."

"A jak to najdete bez radiomajáku?"

"Náš přítel Czor rozdělá oheň. A infradetektor ho bez problémů zachytí."

Za deset minut stroj tiše přistál. U ohníčku čekala jakási postava v černém plášti s kápí. Stone stiskli Revestovi ruku a zabručel: "Zlomte vaz!"

Vystoupil z modulu. Po letu bylo vždy příjemné nadechnout se voňavého lesního vzduchu.

Postava k nim udělala krok.

"Jste přesní," pravil muž suše a odhalil tvář. Nevlídně na Paula pohlédl.

"Takže to je ten mládenec, který mě má zastoupit. Bude muset být rázný a od rány."

"A nebojíte se, že se na záměnu brzy přijde?" zeptal se Stone.

"To si nemyslím," odvětil král nedbale. "Vaši lékaři mě skvěle napodobili."

Paul se pozorně na Czora zadíval. Jazykový induktor fungoval skvěle, takže rozuměl každičké slovo. Czorovo arogantní chování nebude tak těžké napodobit.

Král ukázal na hromádku šatstva u ohně.

"Tohle jsem měl na sobě, když jsem opouštěl palác. Zatímco jsem na vás čekal, převlékl jsem se."

Poručík se rychle převlékl do soukenných kalhot, lněné košile a kožené kazajky a nazul si vysoké boty.

"Tváříte se odhodlaně," usmál se Stone.

"Cítím se ve formě. Dokonce i boty mi padnou."

Stone sebral kombinézu a zabručel: "Setkáme se tady za čtyři měsíce. Vážně vás, Veličenstvo nezajímá vesmír? Mám povolení odvézt vás na Zem."

Czor se vychytrale usmál.

"Při takové cestě se může stát všelicos a já dám radši přednost svému plánu. Na svůj odchod jsem se připravoval už dávno. Tam, kam odcházím, mě považují za bohatého a trochu praštěného měšťana. Zpovzdálí budu tak sledovat našeho přítele."

Stone ustoupil, podle instrukcí se nesměl uchýlit k násilí. Zatracená rada s tím jejím principem svobody! Teprve za čtyři měsíce, v případě, že by Revest neuspěl, smí Czora protáhnout psychosondou. Kapitán se s Paulem rozloučil, nastoupil do modulu a odletěl.

"Naše cesty se nyní dělí," řekl Czor. "Jděte po téhle stezce a dostanete se k zámečku. Tam vás čeká můj osobní sluha."

"Nebude se divit?"

"Zol je v mých službách teprve půl roku, ale je vycepovaný a netroufne si klást vám nějaké otázky. Hlavně mi ho nezkazte a nezapomeňte ho při sebemenší chybě pořádně zbičovat."

"Co se stalo s jeho předchůdcem?"

Czor udělal nedbalé gesto. "Přistihl jsem ho, jak mě okrádá, a tak jsem ho dal pověsit. Navíc si Zol myslí, že má schůzku s nějakou kráskou. A poslední rada. Pokus vás nějaký vazal uvede do rozpaků, prostě mu neodpovězte, nebo ho pošlete k šípku. Jsou na moje nálady už zvyklí."

Revest se zhluboka nadechl. "V tom případě nemá smysl otálet. Je to daleko?"

"Dobrou míli! Musíte jít pěšky, protože jsem nemohl vyrazit se dvěma koňmi, to by bylo nápadné. Řeknete, že vás kůň shodil. To se mi už jednou stalo. Dokonce můžete předstírat, že vás kopl do hlavy. Tím se dá vysvětlit i vaše změněné chování."

"Je aby se o mě nechtěl starat nějaký doktor."

"Tak ho pošlete do háje," odvětil suše Czor. "Nezapomínejte, že jste král a že můžete všechno."

Tím Czor považoval záležitost za uzavřenou. Vyhoupl se do sedla a zvolna odklusal do tmy.

Paul nalezl stezku a za tři čtvrtě hodiny spatřil slabý svit pochodně. Padl na zem, chvíli se po ní válel, aby se ušpinil, a potom uhodil čelem o strom. Trochu to přehnal, takže zůstal pár vteřin jako v mrákotách a z čela mu tekla krev.

Když se vzpamatoval, zamířil ke světlu. Jako socha tam stál statný mladík v černém a za širokým opaskem měl meč a dýku. Bezpochyby Zol.

Když Paula spatřil, vrhl se k němu a koktal: "Veličenstvo... Veličenstvo..."

"Spadl jsem z koně," pravil suše Revest. "Podkoního, co mi dal tak vrtošivé zvíře, dám rozčtvrtit. Rychle do postele, jsem celý rozlámaný!" A vykročil k zámečku.

Czor nelhal, když tvrdil, že si poddané dokázal vycepovat. Zol se uklonil až k zemi a už se hnal otevřít dveře. Na prahu se Paul zarazil. Před ním byla velká hala, z níž stoupaly schody do patra. Navíc z haly vedlo několik dveří. Najednou nevěděl, kudy se dát. Podrbal se na zádech a zavrčel: "Jdi napřed, zvíře, a posviť mi. To chceš, abych si zpřelámal kosti?"

Zol zamířil ke schodišti a zvedl pochodeň vysoko nad hlavu. V prvním patře otevřel dveře velké

komnaty. Dva velké svícny na krbu osvětlovaly širokou postel s baldachýnem. V místnosti byla ještě dvě křesla a stolek. Paul padl do jednoho křesla a v zrcadle spatřil svůj zbědovaný stav.

Zol mu začal rozepínat kabátec. Když ho vysvlékl, podal mu dlouhou noční košili. V nádobce přinesl vodu, namočil do ní plátno a šetrně mu omyl obličej.

Paul ho pečlivě sledoval. Pokud se mu podaří ošáli osobního sluhu, pak ani ostatní nic nepoznají. S úlevou konstatoval, že Zol nedává najevo žádné překvapení.

"Ta rána není naštěstí příliš hluboká, Veličenstvo. Mám zavolat lékaře?"

"To nestojí za to. Bolí mě hlava a nebudu na něj čekat. Radši si půjdu lehnout."

Zol rozhrnul závěsy u postele, Paul si lehl a sluha ho pečlivě přikryl.

"Přeje si Veličenstvo ještě něco?"

"Nic." Paul na poslední chvíli spolkl slůvko děkuji, které se mu už dralo na jazyk. Jistě nepatří do panovníkova slovníku. Zavřel oči a předstíral, že spí. Několik minut uběhlo v tichu, potom Zol sfoukl svíčky. Zavrzalo křeslo. Takže sluha zůstává i na noc v blízkosti svého pána. Paul radši nemyslel na pasti, které ho čekají. Usnul.

3

Probudily ho první ranní paprsky. Přesto ležel dál, aby zjistil, jak probíhá královské vstávání. Zol spal v křesle se zvrácenou hlavou. Brzy však otevřel oči, zjistil, že král dosud spí, a tiše opustil místnost.

Vrátil se až za půl hodiny. Zřejmě se myl, protože měl ještě vlhké vlasy a byl oholený. Nesl umyvadlo s horkou vodou a různé předměty, které rozložil na stolku. Potom čekal se zkříženýma rukama.

Paul počkal ještě čtvrt hodiny, teprve pak se pohnul, posadil se a mnul si oči.

Zol k němu přispěchal.

"Přeje si Veličenstvo zahájit ranní toaletu?"

Revest jen přikývl. Zol mu pomohl vstát, posadil ho ke stolku a jal se mu přejíždět po tváři širokou břitvou.

Paula to poněkud zneklidňovalo, ale nebránil se. Vše probíhalo v klidu a přesně podle plánu. Nicméně se už nemohl dočkat, až se zas dostane do hygienické jednotky. Třeba bude mít někdy v příštích dnech možnost se pořádně vykoupat.

Když skončili, Zol mu přinesl elegantní oděv z modrého sametu, vysoké boty z měkké kůže a opasek s tesákem a mečem.

"Veličenstvo posnídá v pokoji, nebo ve velkém sále?"

"Tady."

Zol tleskl do dlaní. Krátce nato se otevřely dveře a do místnosti vkráčeli dva sluhové s podnosy.

Revesta, který byl zvyklý na skrovné vojenské porce, bohatá snídaně překvapila. Pochutnal si na různých chodech, na drůbeži, divočině, na ovoci. Na závěr si dal sklenici vína.

"Vévoda Xoly, hrabě Zyrk a hrabě Orka se ptají, zda je Veličenstvo přijme," oznámil mu Zol.

Paul si s úlevou vzpomněl, že tato tři jména figurovala na seznamu, a přikývl.

Xoly byl obr s tvrdým obličejem a výraznými rysy. Orka byl už stařec, malý, s nízkým obličejem a orlím nosem. Nejvíc na Revesta zapůsobil kancléř Zyrk. Byl vysoký. Štíhlý, s prošedivělými vlasy, padesátku měl jistě za sebou, ale působil impozantním dojmem.

Xoly se hluboce uklonil a promluvil jako první: "S hrůzou jsme se dozvěděli o vaší nehodě, Veličenstvo, a těší nás, že jste v pořádku. Vzal jsem s sebou svého osobního lékaře. Přejete si, aby vás prohlédl? V náplastech nemá sobě rovného."

"Není třeba," odsekl Paul. "Řekněme, že se mi v noci nic nestalo."

Vévoda Xoly se uklonil a slovo si vzal hrabě Orka:

"Přejete si dnes lovit, Veličenstvo? Přišli jsme na zajímavé stopy."

"Nechci. Jen se projedu v lese. Navíc chci být už zítra v Khoru."

"Ale hodlal jste zde pobýt celý týden," namítl kancléř.

"Prostě jsem změnil názor," opáčil Paul.

"Přeje si Veličenstvo, aby je doprovázela komtesa Haza?" otázal se Xoly.

Ve tváři hraběte Zyrka se mihl záblesk nevole. Paul si toho všiml. Byl zmatený. Na obrázcích,

které mu ukazovali, nebyla jediná žena.

"Skvělý návrh," souhlasil a byl zvědavý, co z toho bude.

Zyrk pravil: "Má dcera je vám k službám, Veličenstvo. Dovolte mi, abych jí sdělil, že se má připravit. Potom zařídím vše pro váš náhlý odjezd."

Paul ho propustil milostivým gestem.

"Náš kancléř je pořád nějak mrzutý," posmíval se Orka. "Asi bychom měli najít za něj náhradu."

"Jestli se octne v nemilosti, třeba se tím obměkčí jeho dcera," dodal Xoly. Ti dva se zřejmě doplňovali.

"Můžete jít," řekl na to Paul.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, nařídil Zolovi, aby mu připravil koně. "Ale ať je krotký, ne jako ten včera!"

Když konečně osaměl, ušklíbl se. Docela jsem to zvládl, pomyslel si, Doufejme, že to půjde i dál.

Začal si prohlížet zbraně. Tesák byl skutečně solidní práce, několikrát ho potěžkal v ruce a pak jím mrštil do dveří.

"Možná by to chtělo trošku těžší rukojeť," zabručel.

Potom vytáhl meč. Vážil o něco víc, než byl zvyklý. Ale vyvážený byl dobře. Několikrát s ním zacvičil a zase ho vrátil na místo.

"Očekávám vaše rozkazy, Veličenstvo," pravil mu ve dveřích Zol.

Paul přikývl a sešel do přízemí. Tam už stála skupina dvaceti osob obého pohlaví. Venku podkoní drželi tři koně.

Paul minul skupinu, která se mu hluboce uklonila. Byl už málem u koně, když k němu přistoupila dívka. Na okamžik se zarazil. Ani jezdecký úbor nedokázal zakrýt krásu její postavy. Opasek s mečem jí stahoval útlý pas. Oblý obličej rámovaly dlouhé černé vlasy. Oči měla trochu šikmé a temně modré. V nich se však k jeho lítosti zračil spíš odpor.

Kráska ho suše pozdravila a skoro ironicky řekla: "Jsem vám k službám, Veličenstvo."

Zřejmě to mezi Czorem a komtesou neklape. Paulovi to bylo líto, protože by se jí velice rád dvořil.

"Kam si přejete jet, Veličenstvo?" otázala se.

"A co k Modrému vodopádu?" nadhodil vévoda Xoly. "Je to místo klidné a můžete si tam dobře odpočinout, Veličenstvo."

"Mám připravit doprovod, Veličenstvo?" ozval se hned kancléř Zyrk.

"To si myslíte, že Veličenstvo musí mít v patách dvacet zbrojnošů," posmíval se Xoly.

Paul byl zmatený. Bylo mu jasné, že kancléře příliš nenadchla vyhlídka, že by s jeho dcerou měl zůstat o samotě.

Schválně proto řekl: "Pojede s námi pouze Zol."

Převzal od podkoního opratě a poznamenal: "Doufám, že tenhle kůň nebude tak jankovitý."

Xoly podkoního kopancem srazil k zemi.

"Potrestáme ho, jak si zaslouží!"

Paulovi bylo muže ležícího v prachu líto.

"Vévodo, už jsem vám jednou řekl, že se včera nic nestalo."

Vyhoupl se do sedla. Komtesa už čekala.

"Jeďte napřed, komteso," poručil jí a pousmál se.

Dívka se rozjela prudkým cvalem.

Kancléř se za nimi díval a na čele se mu utvořila hluboká vráska. Xoly se rychle vracel do loveckého zámečku a všichni mu uctivě uhýbali z cesty.

4

Komtesa jela jako ďábel a Paul měl co dělat, aby jí stačil. Vydechl si, když konečně dojeli k vodopádu. Řítil se z takřka modrých skal, proto to jméno.

Haza se prudce zastavila a usmála se. "Kam si přejete jen nyní, Veličenstvo?"

"Možná bychom měli dopřát koním trochu odpočinku."

S úlevou seskočil z koně. Zol koně přivázal ke stromům a Paul přešel k potoku. Voda byla svěží

a čistá, a tak si opláchl obličej.

"Neposadíte se, komteso?"

"Nejsem unavena, Veličenstvo, a nemám ve zvyku válet se s vámi po mechu."

No jasně! Czor se s ní už pokoušel laškovat a tohle bylo varování, by si nezačínal znovu..

"Uklidněte se," usmál se na ni. "Slibuju vám, že budu stále deset kroků od vás."

Haza se nakonec posadila na balvan u vodopádu. Uběhlo půl hodiny a neřekla ani slovo.

Vtom se odněkud vynořili čtyři muži. Z očí jim koukala šibenice, byli otrhaní a každý třímal v ruce meč.

Haza vykřikla:

"Pryč, Veličenstvo, utíkejte, budeme vás krýt!"

Paul náhlý útok tak překvapil, že chvíli nedělal nic. Dva se už vrhli na Hazu a Zola a třetí se je pokoušel obejít.

Revest vytáhl meč a zabručel tiše: "Teď se ukáže, jestli je ten pozemský šerm na Miře k něčemu."

A už stál proti banditovi, odrazil jeho útok a škrábl ho do hrudi. Útočníka to překvapilo a ustoupil o pár kroků. Paul se tak dostal na úroveň svých druhů.

Zol statečně bojoval s chlapem jako hora. Komtesa měla co dělat s protivníkem mnohem silnějším než ona. Čtvrtý mizera, patrně jejich vůdce, se držel stranou a s očividným potěšením scénu sledoval.

Paulův soupeř přešel do protiútoku. Paul ho odrazil, a mohl tak přispěchat na pomoc Haze, která už ochabovala. Bandita se chystal k smrtícímu úderu, ale vtom mu meč sklouzl stranou a obličej mu zalil proud krve. Napůl oslepený krví dokázal už jen odrážet Haziny útoky.

Paul usoudil, že teď jsou síly vyrovnány, a věnoval se opět svému protivníkovi, který přešel do útoku. Bylo však načase skončit, dřív než se do boje zapojí i vůdce. Zaútočil jednou, podruhé, potřetí a potom meč zajel do protivníkovy hrudi. Oba tím byli stejně překvapeni.

Lotr se skácel k zemi. Paul poprvé v životě zabil člověka a nebylo mu z toho právě nejlíp. Nemohl nad tím ale dlouho meditovat, protože nyní se do boje vložil i ten poslední.

"Pěkná rána, Veličenstvo. Myslím, že jste hoden zkřížit meč se mnou."

Vyzyvatel byl vysoký, štíhlý, s úzkým obličejem, orlím nosem a živým pohledem. Jeho chování nepostrádalo jisté vznešenosti, i když oděv tomu nijak nenasvědčoval.

Už po prvním střetu Paul zjistil, že má před sebou mnohem hbitějšího protivníka, a proto přešel do opatrné obrany. Muž mu dvakrát zasáhl kabátec.

"Vynikající!" pokřikoval. "Jaká přesná ruka! A ta zručnost! Nikdy bych netušil, že u dvora umíte tak dobře ovládat zbraň!"

Evidentně se bavil.

Paul si zatím šetřil dech. Šerm na Miře byl poněkud drsnější a v duchu děkoval matce, která ho k tomuto sportu nutil už od dětství.

Muž zaryčel a prudce zaútočil. Revest útok odrazil a přešel do protiútoku. Chlapík nestačil dost rychle ustoupit, padl na kolena a Paul mu proklál rameno. Muž ochromený bolestí pustil meč. Paul jej hned přišlápl a přitiskl hrot svého meče na protivníkovo hrdlo.

"Kdo tě na nás poslal?"

"Nevím, Veličenstvo. Asi před čtrnácti dny mě vyhledal v Khoru v krčmě jeden muž. Dal mi dvě stě dukátů a slíbil, že až dílo vykonám, dostanu ještě jednou tolik."

"Poznal bys ho?"

"Bohužel ne. Byla tam tma a tvář mu zakrývala kápě. Ale choval se jako vznešenej pán."

"A jak jsi věděl, kde mě najdeš?"

"Už tři dny hlídáme vodopád."

Paul pohlédl na své přátele. Souboj ho od nich odvedl na padesát kroků, ale zjistil, že Zol i komtesa se svých soupeřů už rovněž zbavili.

"Milost, Veličenstvo," zasténal ničema a levou rukou si svíral zraněné rameno. "Řekl jsem vám čistou pravdu. Zabte mě rovnou, ale nevydávejte mne katu. Zemřít rukou takového bojovníka bude pro

mě čest."

"Mám lepší nápad," usmál se Paul. "Zmiz a ošetři si zranění. Těch dvě stě dukátů si nech, zasloužil sis je. Nevěřím však, že by ti zbytek doplatili. Až bys mě zabil, odměnili by se ti dýkou. Mrtví nemluví."

Muž na něj nevěřícně hleděl.

Paul ustoupil o krok a řekl: "Seber si meč, ale napříště s ním už zacházej rozumněji. Až se uzdravíš, přijď za mnou do paláce. Myslím, že bys mohl cvičit mé stráže."

Banditovi teprve teď došlo, že zůstane na živu, a vzal nohy na ramena. Paul se pobaveně otočil a málem se mu zastavilo srdce, když zjistil, že Haza leží na zemi.

"Je raněná?" vykřikl a vrhl se k ní.

"Nemyslím, Veličenstvo," blekotal Zol. "Právě omdlela. Asi toho na ní bylo moc."

"Pojď, přeneseme ji k potoku," poručil mu Paul.

Utrhl si kus košile, namočil ho v potoce a omýval jí tvář. Nenápadně ji nahmatal pulz. Zdálo se, že je jinak v pořádku.

Komtesa za chvíli otevřela oči a chtěla se posadit.

"Jen si odpočiňte," řekl Paul a přiložil jí ruku na čelo.

Za pár minut se posadila.

"Neměli bychom se vrátit, Veličenstvo?"

"Není žádný spěch. Ti, co nás přepadli, jsou mrtví a Zol těla odtáhl stranou, abyste se na ně nemusela dívat."

"Omlouvám se za svou slabost, Veličenstvo, ale poprvé v životě jsem někoho zabila."

"Dnes jste si zasloužila můj obdiv, komteso, ale zároveň jste mne trochu zklamala."

Nechápavě na něj pohlédla.

"Považovala jste mě jen za průměrného šermíře. Ne, neprotestujte, pouze konstatuji, nic vám nevyčítám. Nicméně jste ani chvíli neváhala obětovat pro mě život."

"Nemohlo tomu být jinak, Veličenstvo. Naše rodina vždy poctivě sloužila dvoru," odvětila.

"Zklamalo mě i to, že jste si myslela, že jsem tak zbabělý, že bych v nebezpečí opustil své přátele."

Haza se na něj upřeně zahleděla a potom diplomaticky odpověděla:

"Od té doby, co vás korunovali, je vaše chování nepředvídatelné, Veličenstvo. Ale nyní vidím, že teprve ve chvíli nebezpečí lze poznat skutečného muže."

"Nechme toho," zasmál se. "Žádám vás, abyste o tomto útoku nikomu nic neříkala."

"Pročpak, Veličenstvo? Neměli bychom takovou neskutečnou drzost veřejně oznámit?"

"Bude-li třeba, promluvím si o tom s vaším otcem."

Komtesa zvrátila hlavu a rozesmála se.

"Zacházíte dobře s mečem, Veličenstvo. Ještě si vzpomínám, jak jsme si to před několika lety rozdali. To byl váš otec ještě naživu. Desetkrát jsem vás porazila. Byl jste tak vzteklý, že jste přerazil meč."

Paula vzpomínky zneklidnily. Bál se, aby se nějak neprozradil.

"Jsou to vzpomínky, které je lépe vymazat z paměti," řekl. "Skutečná bitka není nějaký souboj v šermírně."

"Ten chlapík, kterého jste nechal utéct, byl velice obratný," změnila téma.

"Řekněme spíš, že byl přímo ďábelsky obratný. Desetkrát jsem si myslel, že mě dostane. Měl jsem zatracené štěstí, že jsem se ho zbavil."

Komtesa na něj dlouze pohlédla a tiše řekla: "A stejně bych si to s vámi znovu rozdala."

"Někdy jindy, pokud chcete," odpověděl vyhýbavě. "Myslím, že boje bylo dneska dost."

Dal znamení Zolovi, který stál diskrétně stranou, aby přivedl koně. Všiml si, že sluha má paži od krve.

"Co se ti stalo?"

"Ale to je jen škrábnutí, Veličenstvo."

Paul mu opatrně odhrnul rukáv a zjistil, že má nepříliš hlubokou sečnou ránu.

"Jdi si to umýt. A budeš říkat, že to máš od ulomené větve."

Zol se uklonil. Velice ho překvapilo, že se král o něj tolik stará.

Zpáteční cesta proběhla v klidu. Před zámečkem Paul hodil otěže podkonímu a rovnou se odebral do své komnaty. Natáhl se na postel. Projížďka a potyčka mu daly dost zabrat.

Za necelou hodinu vstoupil do místnosti kancléř a padl na kolena.

"Dcera mi vyprávěla o té hrůze, jíž jste unikli živi a zdrávi."

"Vstaňte," řekl Paul. "Žádám vás stejně jako ji, abyste o této věci pomlčel."

"Ale je třeba najít pachatele. Proč jste toho mizeru nechal utéct?"

"Byl to jen vykonavatel, a navíc ani nevěděl, pro koho pracuje."

"Kdybychom ho exemplárně potrestali, bylo by to výstrahou pro jiné lupiče."

Paul jen zavrtěl hlavou. "Ale nijak by to nezaleklo toho, kdo celou věc nastrojil. A možná by to mým milým sousedům vnuklo nápad. Řeknou si: 'Jeden z jeho poddaných ho chtěl zabít. Proč by se to nepodařilo druhému?' A poslali by na mě ty nejlepší šermíře. A pak pod záminkou, že mě chtějí pomstít a potrestat neposlušný lid, by jim nezbylo nic jiného než se rozdělit o mé království.

"Ale ten člověk, který vše nastrojil, se o to jistě pokusí znovu. Mám dát zesílit stráže?"

"Ne, nic neměňte. Nesmíme je zneklidnit, jestli ho chceme někdy odhalit."

"A co si pomyslí, když zjistí, že útok nevyšel?"

"On už to ví," zasmál se král. "Ale bude si jen myslet, že ten najatý vrahoun ho podvedl a shrábl dukáty. Začne ho hledat, aby ho potrestal. Ale nemyslím si, že ten dareba bude tak hloupý, aby se tady ukazoval."

Kancléř se uklonil.

"Skládám hold bystrosti vašeho úsudku, Veličenstvo. Obávám se, že komtesa vám dostatečně nepoděkovala za záchranu života."

"Naopak, můj drahý Zyrku, to ona udělala vše, aby zachránila můj."

Zyrk potřásl hlavou. "Haza je někdy nevypočitatelná, ale dokáže být bystrá. Kdybyste nezasáhl do jejího souboje a toho protivníka napůl neoslepil, jistě by to nevládla."

"Řekněme, že jsem si vypomohli," usmál se Paul. "Vyřiďte jí, jak lituji, že nám ten incident tak pokazil projížďku. Doufám, že mi udělá tu čest a věnuj mi pár chvil během zpáteční cesty do Khoru."

5

Paul se snad už posté podíval na stěnu, která ho tak mátla. Už čtyři dny byl v Khoru na hradě a začínal se vžívat do své role.

Naučil se rozeznávat početné poddané a jen jednou nedokázal odpovědět na jakousi indiskrétní otázku. Prostě na ni neodpověděl a byl hrubý. Nikoho to nepřekvapilo a onen tázající se nešťastník asi nikdy nepochopí, čím si panovníka tak pohněval.

Návrat do Khoru proběhl v klidu a Paul konečně spatřil "své" hlavní město. Žilo v něm zhruba deset tisíc duší a obepínaly je mohutné hradby. Na východní straně se tyčil pevný hrad se čtyřmi strážními a jednou obytnou věží.

Právě v té se nacházel králův příbytek (jeden pokoj, dva salony a prostorná pracovna, v níž právě seděl. Z okna viděl dvě míle vzdálený oceán a maličký přístav.

Poslední dny proběhly téměř ve nečinnosti. Jednou byl na lovu, kde ztráceli čas honem čehosi podobného jelenu, při jedné neskutečně nudné hostině aspoň viděl komtesu.

Lehce přejel rukou po stěně. Bylo to ono místo, které mu Stone ukázal na fotografii. Chyběly však ony dvě rozety. Že by se právě za touto stěnou skrýval hypervysílač?

Psychosonda byla vynalezena teprve nedávno a rada Unie ji okamžitě zakázala, protože porušovala práva osobnosti. Proto se používala pouze ve výjimečných případech a interpretace byla velmi obtížná. Možná si Czor v duchu překryl úkryt a otvírací mechanismus. Úkryt by Paul měl, ale jak se do něj dostat?

Vešel Zol a vyrušil ho z úvah.

"Kancléř Zyrk," ohlásil.

Hrabě Zyrk obřadně pozdravil. Pod paží nesl tlustou knihu vázanou v červené kůži.

"Přináším vám knihu počtů," řekl. "Prosím Veličenstvo, aby se s ní seznámilo, protože příští týden

se sejde velká výroční rada a bude třeba přijmout závažná rozhodnutí."

"Položte to na stůl," odvětil Paul nedbale a znuděně jako skutečný Czor.

"Nepřejete si, Veličenstvo, abych vás seznámil s hlavními problémy?"

"Později... Je to všechno hrozně únavné," odpověděl suše domnělý král.

Kancléř nespokojeně odešel. Paul však vzhledem k tomu, že nevěděl, jaké vedl Czor kdy debaty, potřeboval trochu času, aby si vše nastudoval. Povzdychl si, pohlédl na rozsáhlou knihovnu, která zabírala celou jednu stěnu. A v ní jeden červený svazek vedle druhého. Všechny počty za více než padesát let.

Zbytek odpoledne tedy strávil studiem. Výdaje a příjmy byly pečlivě zaneseny. Nemusel mít vyšší ekonomickou aby poznal, že ve státě, kde neexistuje banka ani žádné úvěry, je pokladna prázdná a bankrot klepe na dveře. Překvapily ho značné částky přiznané různým dvořanům, které silně zatěžovaly rozpočet.

Byla už skoro noc, když se znovu ukázal Zol.

"Večeře je na stole, Veličenstvo."

Paul jedl nesoustředěně a myslel na to, že teď bude muset nastudovat rozpočty a zákony přijaté v předchozích letech, aby před tou slavnou radou nevypadal jako pitomec. Uklidňoval se tím, že Czor jistě této věci nevěnoval přílišnou pozornost, o čemž svědčilo kancléřovo rezignované chování.

V té chvíli Zol zakopl a upustil cínový hrnec, jehož obsah potřísnil královu obuv.

"Dávej přece pozor," řekl mechanicky Paul a hned se zase pohroužil do úvah.

Zol se uklonil až k zemi a za pár okamžiků se vrátil s důtkami. Poklekl před Paulem a čekal. Král se však ani nehnul, a tak sluha zamumlal:

"Jestliže mě Veličenstvo nechce potrestat samo, mám zavolat stráž?"

Czor zřejmě nežertoval, když Paulovi radil, aby nešetřil ranami. Paul však nedokázal udeřit člověka, který se nemohl bránit.

"Ukliď to, ale příště ti utrhnu uši," řekl suše.

Zol se zatvářil tak udiveně, až si Paul uvědomil, že si musí dívat pozor. Úspěšně sehrát královskou roli nebude rozhodně snadné.

Když dojedl. Zol k němu váhavě přistoupil.

"Mohu se Veličenstvo na něco zeptat?"

Paul přikývl.

"Už se Veličenstvo zotavilo z nehody? Od oné nešťastné noci mě ani jednou nepožádalo, abych mu přivedl společnici."

Paul horečně přemítal. O této zábavě mu Czor neřekl ani slovo. Ale pokud odmítne, bude to nápadné.

"Vidíš, právě dnes jsem na to myslel," odpověděl tedy nedbale. "Koho mi navrhuješ?"

"Nechť si Veličenstvo vybere a jeho rozkazy budou splněny."

Nedalo se nic dělat, musí do toho jít.

"Abych tě potrestal za dnešní nešikovnosti, vybereš podle svého uvážení. A když nebudu spokojen, potrestám vás oba."

Teď už se Zol ničemu nedivil a z půl hodiny se vrátil s půvabnou plavovláskou.

* * *

Za úsvitu vzbudilo Paula šeptání. Prožil nadmíru příjemnou noc. Dívka byla mladá, krásná a více než povolná. Zpočátku sice trochu křečovitá a neklidná, ale brzy se uvolnila a chovala se dost zkušeně. Paul už se nedivil, že si Czor v jednom křídle hradu držel několik souložnic. Navíc si prý vodil i dívky zvenčí.

"Myslíš, že bylo Veličenstvo spokojeno?" slyšel Zola.

"Doufám, že ano. Ale měl jsi pravdu, ten úraz ho změnil. Tentokrát mě vůbec nebil."

Czor má zřejmě silné sadistické sklony, pomyslel si Paul. A pokud vede státní záležitosti stejně jako svůj život, pak není divu, že se ho někdo snaží odstranit. Ale bohužel jsem to já, kdo má platit za jeho chování. Odkud přijde další útok?

Zívl nahlas a šuškání ustalo. Zol se uklonil u lože.

"Přeje si Veličenstvo vstávat?"

Paul přikývl a nevěděl, jak se má chovat k přítomné děvě.

"Jdi," pravil tedy prostě.

Plavovláska se uklonila, usmála se a Zol se viditelně uklidnil.

* * *

Paul Revest se zhostil oficiálních funkcí dobře. Vévoda byl cosi jako ministr financí a dohlížel na výběrčí daní a na výdaje. Kancléř se staral o zákony a vládní výnosy, zatímco Orka byl velitelem věznice a velel policii. Ještě byl přítomen čtvrtý muž, maršál Arzak, který velel armádě. Byl to drsný voják a zřejmě se na zámku necítil ve své kůži, protože se ukazoval jen velice zřídka. Ale možná byl u Czora v nemilosti.

Když ho všichni pozdravili, vévoda se zeptal:

"Jak si přejete strávit tento den, Veličenstvo? Uvažoval jsem o honu a dal jsem vše připravit."

"Ale dneska máte soudit, Veličenstvo," namítl kancléř.

Paul se zatvářil znuděně, ale nepředstíral to, protože o zákonech a zvycích království neměl ani ponětí.

"Kancléři, proč obtěžujete Veličenstvo takovou prací?" zachránil ho hrabě Orka. "Moji lidé už tu sebranku vyslechli a rozsudky připravili." Položil na stůl svazek listin. "Stačí jen podepsat, Veličenstvo, a pak vyrazíme na hon. A za pár dní se můžete podívat na pár skutečně pěkných poprav."

Paul chvíli váhal. Orka a Xoly využívali Czorovy vrozené lenosti a řídili království prakticky sami. Paulovi by to usnadnilo dnešní den, ale slovo poprava se mu pranic nelíbilo. Předstíral, že nevidí brk, který mu hrabě podává, a řekl:

"Dneska se na hon nejede, protože jsem unaven. A navíc nechci usnout u soudu."

Prudce se otočil k Zyrkovi a dodal:

"Kancléři, jste strážce pečeti a vyznáte se v zákonech, že?"

"Jistěže, Veličenstvo."

"V tom případě mě dneska zastoupíte a vyslechnete si všechny ty žvásty, co mě tak nudí."

Vévoda s hrabětem se zatvářili tak otráveně, až to Paula pobavilo.

Kancléř se uklonil a zeptal se: "Máte pro mě nějaké zvláštní příkazy, Veličenstvo?"

"Jednejte, jak by jednal můj otec. A při večeři mi budete vyprávět, jak to probíhalo. Třeba mě trochu pobavíte."

Když dvořané odešli, Paul se odebral do pracovny a nakázal Zolovi, aby ho nikdo nevyrušoval.

Potom důkladně celou místnost prohledal, ale na žádnou rozetu nepřišel. Avšak když místnost proměřoval, zjistil, že chybí několik metrů na druhé straně krbu, kde stavitel zřejmě vytvořil falešnou stěnu. Určitě tam někde bude ta skrýš, ale jak se do ní dostat?

Nakonec si rozmrzele sedl do křesla a sáhl po jednom z těch červených svazků. Pobaveně konstatoval, že kdyby měl zůstat na Miře déle, nejspíš by musel zařídit, aby nějaký písař objevil knihtisk., ale hned si vzpomněl na zákon o nevměšování a pustil podobné myšlenky z hlavy.

6

"Nechť kancléř vejde," řekl Paul sluhovi.

Pochutnával si na kuřeti a říkal si, že v jídle by se mohla Země od Miry hodně učit.

"Provedl jsem všechny vaše příkazy, Veličenstvo," oznámil Zyrk poněkud třaslavým hlasem.

Celý den se ten nešťastník strachoval, jestli nečekaný králův příkaz není nějaká past. Statečně teď shrnul hlavní případy.

Ve skutečnosti se nejednalo o nic vzrušujícího, ale Paul aspoň lépe poznal všední život lidu. Šlo ne o pár případů, kdy bylo třeba dát jedné straně za pravdu, a potom se soudili nějací ti podvodníčci a neplatiči daní.

"Mohl jsem tedy vynést jen lehké tresty," uzavřel kancléř a bylo na něm vidět, že není ve své kůži. O nějakých trestech smrti nemohlo být ani řeči. Orka zřejmě na úkor lidu vyhovoval Czorovým sadistickým choutkám.

"Můj otec by jednal jako vy?" zeptal se Paul.

"Myslím, že to mohu na svou čest potvrdit," odpověděl Zyrk. "Až do jeho smrti jsem mu byl

přítelem a myslím, že vím, jak uvažoval."

"Dobrá," řekl Paul. "Myslím, že budete soudit častěji. Jděte a nezapomeňte pozdravovat Hazu. Ještě jsem jí dlužen vyjížďku a doufám jen, že bude mnohem klidnější než ta poslední."

Kancléř vyšel na chodbu a otřel si zrosené čelo. Až do poslední chvíle očekával vzteklou reakci.

"Vévoda Xoly mě pověřil, abych vám vyřídil, že vám na dnešní večer posílá dárek," sděloval v té chvíli Paulovi Zol.

Paul už trochu do Zola viděl a pochopil, že ho čeká něco nepříjemného. Ze zvědavosti přikývl.

Sluha se za okamžik vrátil a vedl za ruku velice mladičkou dívku. V lepším případě jí mohlo být tak šestnáct. Oblečená byla sice nuzně, zato vynikala až překvapivou krásou. Bledý obličej rámovaly dlouhé hnědé vlasy a v očích se jí zračila hrůza.

Padla před Paulem na kolena.

"Jsem k vašim službám, Veličenstvo," zajektala, "a ochotně snesu vše, co mě čeká."

Zol nad ní stál, ruce měl zkřížené na prsou a čekal.

"Mám dojít pro důtky, veličenstvo?" Otázka z něj šla ztěžka. Paul ho ještě neviděl tak nervózního.

"Moment," řekl suše.

Zvedl dívce bradu a přinutil ji, aby se mu podívala do očí.

"Takže Xoly tě poslal. Neviděl jsem ho od rána a nevím, co ti slíbil."

Nešťastnice se rozplakala.

"Můj otec byl odsouzen k smrti, ale vévoda Xoly říkal, že možná dostane milost, když budete se mnou spokojen. Budu vám oddanou otrokyní, jen, prosím, ušetřete mého otce."

"Jak se jmenuješ?"

"Ravisa, Veličenstvo."

"A zač byl tvůj otec odsouzen?"

"Obvinili ho, že odmítl platit daně."

"Je to pravda?"

Odvrátila hlavu a neměla se k odpovědi.

"Řekni pravdu!"

"Výběrčí," zakoktala, "byl u nás minulý měsíc a otec mu zaplatil. To vám přísahám, Veličenstvo. Jenže za deset dní se vrátil, chtěl tutéž částku a tvrdil, že jsme nic nezaplatili. Otec protestoval, ale marně. Výběrčí tedy zavolal zbrojnoše a ti ho odvlekli do vězení. Jak máme zaplatit podruhé, když nám nezbyl ani groš?"

"A kdy byl odsouzen?"

"Minulý týden. Ale rozsudek byl podepsán už předem."

"A ty se mi nabízíš, abys vykoupila otcův život? Víš, co tě čeká?"

"Vévoda Xoly mi to naznačil a já souhlasím. Ještě jsem nepoznala chlapce. Prosím, Veličenstvo, neodmítejte mě!"

Paul zlostně sevřel pěsti a začal přecházet po pracovně. Až dosud se snažil chovat stejně jako Czor, ale začínal si uvědomovat, že to asi není ten nejlepší způsob, jak splnit misi. Bude-li Czora napodobovat příliš věrně, brzy může čekat dýku mezi lopatkami.

Jediná šance, jak přežít ty čtyři měsíce, je změnit všechny zvyky. Možná nebude na škodu, když dá najevo trochu lidskosti.

Odveď ji ke mně," štěkl na Zola.

Potom chvatně opustil místnost. Zola to nijak nepřekvapilo. Něžně vzal dívku v podpaždí.

"Pojď, Raviso," řekl smutně. "A buď statečná. Dneska večer mi připadá dost nervózní a obávám se toho nejhoršího."

Když vešli do ložnice, spatřili krále za stolem, jak cosi píše. Když dopsal, dal na pergamen pečeť. Dívce pak podal dvě listiny.

"Tady je příkaz, aby tvého otce okamžitě pustili na svobodu, a zároveň propustka do vězení. Zole, půjdeš s ní. Tohle je propustka pro tebe. Budu na tebe čekat a chci, abys mi po návratu potvrdil, že se otec s dcerou v pořádku dostali domů."

Oba ztuhli překvapením; obávali se, že jde jen o krutý žert.

"Nač ještě čekáte?" usmál se král.

Zol se vzpamatoval první a sáhl po listinách. Ravisa se chtěla Paulovi vrhnout k nohám, ale ten ji zarazil.

"Běž do říct otci!"

Na prahu se Zol otočil a hluboce se uklonil. Nedokázal zakrýt jakou má radost.

Když Paul konečně osaměl, sedl si do křesla a zarputile se díval na stěnu. Dopalovalo ho, že nějaký středověký řemeslník takhle trápí jeho mozek, produkt vysoce rozvinuté civilizace. Ironicky pokrčil rameny a sáhl po jednom z červených svazků, aby se ponořil do velice poučné četby.

Když zaslechl kletby a kroky, zvedl hlavu. Vrátil svazek na místo a opřel se o krb. Sevřel rukojeť dýky a litoval, že nechal meč v pokoji. Takhle je vydán spiklencům na milost a nemilost.

Dveře se rozletěly a do pracovny vpadla komtesa Haza a za ní nešťastná stráž.

"Lituji, Veličenstvo," blekotal muž, "ale komtesa si nedali říct."

Paul ho gestem poslal pryč.

"Nemusela jste se vnikat násilím, dveře jsou vám vždy otevřeny."

Haza jen zatěkala očima po místnosti a suše se zeptala: "Kde je moje komorná? Chci, abyste mi ji okamžitě vrátil!"

"Vaši žádost dost dobře nechápu," usmál se Paul. "Přece vidíte, že jsem tady sám."

Komtesa si dupla a oči jí plály hněvem. Musel přiznat, že jí to slušelo.

"Jen se nedělejte! Vím, že Ravisu k vám přivedl Xolyho člověk."

Paul se rozesmál.

"Netušil jsem, že je to vaše komorná."

"Takže víte, kde je. Ta chuděra se mi ani neodvážila říct, v jakých potížích je její otec. Naštěstí se svěřila jiné služce, která mi právě řekla, oč se ta nešťastnice pokouší. Žádám, abyste mi ji vrátil, než jí ublížíte."

"Bohužel jste přišla pozdě, komteso," odpověděl ironicky Paul.

Haza zbledla jako stěna.

"To chcete říct, že jste ji už..."

"Ne!" ubezpečil ji honem. "Ona dívka za mnou skutečně přišla požádat o milost pro otce. A já jí vyhověl. Teď uhání k vězení a Zola jsem poslal s ní."

Haza se uklidnila, ale bylo na ní vidět, že vskrytu duše tomu plně nevěří.

"Takže jste za to vážně nic nechtěl?"

"Vzhledem k tomu, že jsem nic netuše vyplnil vaše přání, žádám o laskavost," řekl.

Komtesa neochotně přikývla.

"Jsem vám vždy k službám, Veličenstvo," řekla automaticky, ale tvářila se přitom podezřívavě.

"Vycítil jsem, že vás rozhněvalo, že se vám ta Ravisa nesvěřila. Proto vás prosím, abyste jí to neměla za zlé a nadále si ji ponechal ve svých službách."

Tentokrát se Haza usmála.

"S radostí vás poslechnu, Veličenstvo. Jak tak stojíte opřený o krb, připomínáte mi vašeho otce, když nás oba přijímal po perném dni. Vypadal jste úplně jako on a já si zase připadala jako malá holčička, kterou jste tahal za copánky."

Paul, ač nerad musel zničit rodící se něžnou atmosféru. Vzpomínky na dětství byly příliš nebezpečné, ty si nemohl dovolit.

"Někdy lituji, že jsem zestárl," vzdychl si. "Ale bohužel je už pozdě, komteso, obávám se, že kancléř bude mít strach, kde jste tak dlouho."

Haza pochopila, uklonila se a odešla.

Paul se zamyšleně obrátil ke krbu. Byl veliký, dala by se v něm upéct i čtvrtka vola. Vzadu byl celý černý od sazí. Jaro na Miře končilo a topit nebylo třeba, i když horlivý sluha připravil pod krb polena.

Paul vzal svícen a zvědavě si do krbu posvítil. Náhle sebou trhl. Spatřil dva výběžky. Ačkoli byly od sazí, tvar růže se dal rozpoznat. Už po nich sahal, ale náhle se zarazil. Každou chvíli může přijít Zol.

Rozhodl se, že to odloží na zítřek.

Zahloubal se tedy znovu do suché četba zákonů a rozpočtů. Zol se ukázal až za hodinu.

"To ti to trvalo," konstatoval Paul.

Sluha se uklonil.

"S politováním musím Veličenstvu oznámit, že jsme se setkali s řadou potíží. Nejdřív nás stráže nechtěly do věznice pustit. Nevzdával jsem se, a musely tedy dojít pro velitele. Velitel odmítl vězně propustit. Teprve když jsem mu tvrdil, že čekáte na můj návrat, abyste si mohl jít lehnout, odešel. Vrčel, že jde pro nějaké rozkazy. Potom jsme velice dlouho čekali, až žalářník Ravisina otce přivedl."

"A ukázali jste veliteli můj příkaz?"

"Vzal si ho a už nám ho nevrátil."

Paul se zamračil. Chvíli přemýšlel a potom se zeptal:

"Tys tu dívku znal?"

Zol zrozpačitěl. "Několikrát jsme se viděli v místnosti pro sluhy."

"Jestli tomu dobře rozumím," usmál se Paul, "náramně se ti líbí. Kolik je ti vlastně let?"

"Dvacet tři, Veličenstvo."

"Dobrá, pověřím tě úkolem. Dávej na tu Ravisu pozor. Kdyby se jí cokoli přihodilo, okamžitě mi dáš vědět."

7

Když druhého dne ráno vešli tři šlechtici do královské komnaty, nalezli krále, jak přechází sem a tam. Xoly se ho obligátně zeptal, jak se cítí, a panovník suše odpověděl:

"Špatně jsem spal a náladu mám pod psa. A můžete za to vy, hrabě Orko."

Hrabě zbledl.

"Jsou zoufalý, že vás mé chování podráždilo, Veličenstvo. Máte na mysli onu včerejší událost? Jeden z mých důstojníků mě vzbudil a já se okamžitě snažil vašim přáním vyhovět."

"Odkdy se nějaký důstojník musí ptát na váš názor, místo aby rovnou splnil můj rozkaz?" zařval Paul. "Já si myslel, že pořád ještě jsem králem já!"

Vévoda Xoly přispěchal hraběti na pomoc.

"Jedná se o tragické nedorozumění, Veličenstvo. Velitel věznice je omezenec, stěží umí číst a obával se, že jde o nějaký trik, jak osvobodit vězně, kterého jste nedávno právem odsoudil k smrti. A proto považoval za nutné informovat o tom své nadřízené. Nicméně vás ujišťuji, že bude přísně potrestán za to, že vás tak nechtěně urazil."

Zdálo se, že vysvětlení krále uklidnilo.

"Mohu vás dnes informovat o radě, která zasedá pozítří?" otázal se proto Zyrk.

"Až později, kancléři, později," hrál Paul opět pravého Czora. "Dneska se chci projít po městě a okolí. Požádejte komtesu, aby mě doprovázela, a připravte doprovod. Stačí, když vyberete deset jezdců."

Za hodinu se setkal s Hazou na nádvoří. Stejně jako minule byla v jezdeckém úboru, ale chovala se mnohem srdečněji, a dokonce Paula poctila úsměvem.

"Kam si přejete jet, Veličenstvo?"

"Přes město a k moři. Mám chuť nadýchat se mořského vzduchu."

Tři jezdci hned přejeli do čela a sjížděli hlavní ulicí. Dav se před královskými vojáky rychle rozestupoval a Paul cítil, jak z lidu čiší nenávist. Muži odvraceli hlavy, ženy tiskly děti k sobě.

Městem však projeli bez sebemenšího incidentu, a když vyjeli na silnici, koně přešli do rychlého klusu.

Za chvíli dorazili k moři.

Paul seskočil z koně a šel k moři pěšky. Museli přelézt dvě duny. V písku se šlo dost špatně, a proto komtese navrhl, že si chvíli odpočinou. Tentokrát uposlechla bez jakýchkoli námitek. Seděli na kameni, mlčeli a hleděli na obzor.

"Víte, Veličenstvo," řekla potom Haza, "že to je poprvé, co vás vidím tak dlouho se nehýbat?"

"Možná že člověk, jak stárne, objevuje jisté půvaby klidu," usmál se.

Vtom se na písku mihl jakýsi stín. Paul se zvrátil na záda a spatřil, jak se na něj vrhá muž s

napraženou dýkou. Zkřížil ruce, zhoupl se a nakopl útočníka do břicha. Vrah se skácel a skutálel se z duny. Ale okamžitě se zvedl a dal se na úprk.

Hazu útok tak překvapil, že se na nic nezmohla. S očima vytřeštěnýma hrůzou sledovala, jak král vstává a dává se do smíchu.

"Tak se mi zdá, že nám každou chvilku samoty někdo pokazí, komteso. Už se to stává otravným zvykem."

"Proč nezavoláte stráže?"

"Měl dost času na útěk. Už slyším cval jeho koně."

"Byl to někdo z doprovodu?"

"Uniformu měl. Asi se vrátíme na hrad. A stejně jako minule vás prosím, abyste o tom pomlčela."

Když nasedali na koně, zavolal si důstojníka.

"Nechybí vám někdo?"

"Chybí, Veličenstvo. Ten mizera dezertoval. Patrně švindloval v kostkách a teď se bojí, že mu dají co proto. Jakmile ho dostanem, bude viset jako každý dezertér."

* * *

Když se vrátili na hrad, Paul se zavřel v pracovně a nařídil Zolovi, aby ho nikdo nerušil.

Přistoupil ke krbu a posvítil si na rozety. Podle setřených sazí usoudil, že na ně někdo nedávno sahal. Začal pravou, tiskl ji, tahal, ale nic se nedělo. Zkusil otočit rozetou doprava. Povolila a ozvalo se cvaknutí.

Celá zadní část krbu se otočila a ukázal se temný otvor. Paul už chtěl do něj vejít, ale náhle se zarazil. Psychosonda signalizovala nějaké nebezpečí a Czor si představoval dvě rozety. Proč? Vždyť k otevření stačila jedna...

To znamená, že je tam nějaká past. Ale aby Czor mohl vejít, musel ji nějak zneutralizovat. Paul zkusil druhou rozetu. I z ní byly saze setřené. Zkoušel s ní otočit doprava, ale nešlo to.

Zkusil to doleva, kámen se pootočil, ale vchod nezablokoval. Dolů prudce sjela obrovská sekera.

Pak vzal svíčku a při jejím slabém svitu prozkoumal otvor, který byl mnohem větší, než by čekal. Nalezl silně zaprášenou místnost dvakrát tři metry velkou. Majitelé hradu si ji zřejmě dali udělat pro případ, že by nepřítel vnikl až do hlavní věže.

V jednom koutě byl hypervysílač, který na první pohled narušoval středověký ráz místnosti. Paul neztrácel ani chvíli. Sejmul kryt a vytáhl atomový generátor. Bez energie bude vysílač už navždy němý. S tímto řešením se však nespokojil a odmontoval ještě hyperprostorový kódovač.

I kdyby se někomu časem podařilo uvést přístroj do chodu, potřeboval by staletí a staletí, aby vlny, které by se šířily pouze rychlostí světla, dospěly na Zemi nebo ze Země na Miru. A kdyby Czor hodlal pokračovat ve vydírání, nikdy nepochopí, proč ten kouzelný přístroj náhle oněměl.

Když skončil, opatrně vytáhl sekeru a uzavřel skrýš. Generátor i kódovač prozatím schoval za knihy v knihovně.

Oprášil si ruce a zabručel: "Teď už stačí, abych vydržel ještě tři měsíce a tři týdny. A bude to patrně těžší, než jsem si myslel. Když budu čekat v nicnedělání, nebudu mít velké šance. Lepší bude šťouchnout od hnízda a odhalit protivníky. Myslím, že příležitost na sebe nenechá dlouho čekat.

8

Když hravě Orka vešel do poradní místnosti, zjistil, že vévoda Xoly je uvnitř. Pozdravili se a tiše spolu hovořili.

"Nechápu, proč dal král tomu vězni svobodu," řekl Orka. "Obyčejně se s holkou pobaví a pak žádost o milost odmítne."

Xoly pokrčil rameny.

"Zaslechl jsem, že komtesa si pro služebnou došla. Král si ji chtěl patrně udobřit. Zahrát si na hezkého."

Ujistili se, že jsou pořád ještě sami, a hrabě zašeptal:

"Mám pocit, že by se Veličenstvu mohla stát nějaká nehoda. Khor potřebuje skutečného krále, a ne nějaké vrtošivé děcko."

"Trpělivost, hrabě. I já doufám v osud. Bohužel se zdá, že lid má krále pořád ještě v úctě. Musíme tedy vyčkat."

"Neobáváte se," pokračoval hrabě, že kancléř krále před radou nějak ovlivnil?"

"Zaručeně ne. Viděl se s ním jedině v naší přítomnosti."

"Ale v posledních dnech král skoro neopustil své komnaty. Co když ho informoval Zol?"

"Ne, ten chlap se nedá koupit. Nikdy nepochopil návrhy, které jsem mu dělal. Při první příležitosti Veličenstvu doporučím, aby se ho zbavil. Mám ale svého člověka mezi služebnictvem. Kancléř si prý ještě včera stěžoval dceři, že neměl možnost promluvit s králem."

Museli zmlknout, protože se dostavil maršál Arzak. Xoly k němu hned přistoupil s hraným úsměvem. Starého vojáka, plně oddaného královské rodině, upřímně nesnášel, ale jeho vliv na většinu armády byl nepopiratelný. Proto stálo za to být s ním zadobře.

Pozdravili se. Maršál hraběte rovněž neměl příliš v lásce, dával mu za vinu většinu omylů, jichž se mladý král dopouštěl.

Krátce nato se dostavil kancléř a za ním jeho tajemník s objemným svazkem. Nakonec komorník ohlásil krále.

Paul se zastavil na prahu a nahlédl do místnosti, do které měl vkročit poprvé. Kolem velikého dřevěného stolu stála křesla. Naštěstí jedno, to největší, naznačovalo, kam si má sednout. Zamířil k němu, posadil se a dal ostatním pokyn, aby rovněž zaujali místa.

Kancléře měl pak po pravici a Xolyho po levici.

Zyrk hned spustil:

"Dovolte, Veličenstvo, abych vám představil barona Charka, svého tajemníka, který přečte výroční zprávu a zapíše vaše rozhodnutí."

Mladík se před panovníkem hluboce uklonil a potom usedl za stolek, který stál stranou.

Bylo mu tak třicet let a vypadal seriózně a inteligentně. Paulovi připomínal všechny ty mladé dynamické a ctižádostivé kádry, které potkával na Zemi. Kývl jen hlavou a lhostejně pravil:

"Dobrá, začněme."

Chark přečetl návrh rozpočtu, který král zjevně neposlouchal. Když dočetl, navázal na něj kancléř:

"Jak vidíte, Veličenstvo, spějeme do katastrofy. Nedostává se nám dvacet tisíc dukátů."

Král na to jen nedbale utrousil: "Tyhle účetnické záležitosti jsou tak nudné, tak kramářské."

"To je i náš názor, Veličenstvo," notoval mu vévoda. "A z toho důvodu jsem připravil návrh zákona, který stačí jen podepsat. Jde o to, že každý z vašich poddaných zaplatí navíc čtvrt dukátu. Tím bude všechno v pořádku a můžeme rovnu vyrazit na hon. Nedaleko spatřili skvostného desateráka."

"To přece nemůžete přijmout, Veličenstvo," namítl hned kancléř. "To by ve většině případů znamenalo dva dukáty na rodinu a většina rolníků takovou částku nemá. Už loni jste zvedl daně a v lidu to vyvolalo značnou nespokojenost."

"Ta chátra si stěžuje pořád," ozval se Orka. "Stačí, když ty největší křiklouny dáme veřejně zbičovat k smrti, a bude zase klid. Jako minule. Klidně to podepište a policie zajistí klid."

"Desateráka jste říkal?" otázal se král.

"Ano, Veličenstvo. Krásné zvíře, hodné, aby je skolil král," odpověděl vévoda.

"To je ale škoda, dneska se mi nějak nechce. Vraťme se tedy k záležitostem království," řekl nato k jeho velkému zklamání Paul. Obrátil se k tajemníkovi a přikázal mu:

"Přečtěte mi ten paragraf týkající se našich výdajů."

Trpělivě poslouchal cifry. Samozřejmě nejvyšší byly královské výdaje, ale hned po nich následovaly částky vyplácené Xolymu, Orkovi a několika dalším šlechticům. Naproti tomu kancléř a maršál dostávali jen sto dukátů. Naštěstí měli soukromé příjmy mnohem vyšší.

"Dá už nečtěte," přerušil tajemníka. "Všechno jednoduše seškrtejte na polovinu a je po ptákách."

Následoval ticho. Xoly zbrunátněl.

"To ale nejde!" vykřikl najednou. "Takhle přece nemůžete urazit své nejlepší přátele."

Když na to král nic neříkal, pokračoval:

"Něco takového v životě nepodepíšu, to radši odstoupím z úřadu."

Odstrčil křeslo, vstal a zvolna zamířil ke dveřím. Už jednou něco podobného udělal a král ho zavolal zpátky. Ostatní členové rady očekávali, že se tak stane i nyní.

Xoly došel ke dveřím a otočil se, král však nehnul ani brvou. Aby neztratil tvář, musel vévoda odejít.

"Budeme pokračovat," řekl klidně král.

Hrabě Orka se ještě plně nevzpamatoval z překvapení.

"Lituji, Veličenstvo," ozval se, "ale když rada není úplná, nemůže se právoplatně rozhodovat. Musíme tedy zasedání odložit."

"To je mrzuté," pravil král a tvářil se nesmírně znuděně.

Orka pokračoval.

"Takže vás čeká další den, co budete muset poslouchat tuto nudu. Domnívám se, že vévoda Xoly již jistě lituje svého politováníhodného výbuchu a že stačí jen náznak a on se opět pokorně vrátí k vašim nohám. Vy pak podepíšete ten nešťastný zákůnek a vyrazíme na hon. Myslíte si, že těch pár dukátů stojí za to, abyste si rozhněval nejvěrnějšího a nejspolehlivějšího služebníka, který jako jediný dokáže vyvážit jisté neblahé vlivy?"

Když domluvil, podíval se na kancléře. Už měsíce s Xolym namlouvali Czorovi, že se ho Zyrk snaží svrhnout.

Král k jeho zklamáni však suše odvětil:

"Vévoda Xoly mě urazil. Kancléři, mohl byste mi laskavě oživit postup při jmenování nového člena rady?"

"V Chartě stojí, že král si může vybrat po libosti," pravil kancléř, který se rovněž dosud nevzpamatoval z vyloučení Xolyho.

Orka učinil ještě jeden pokus, snažil se využit Czorovy lenosti.

"Ať už jmenujete kohokoli, Veličenstvo, ten člověk se bude muset seznámit s rozpočtem, což si bude vyžadovat další zasedání."

Tuto námitku smetl král ze stolu.

"Barone Charku, vy se v rozpočtu jistě vyznáte, protože jste s ním kancléři pomáhal."

"Jistě, Veličenstvo," odvětil udivený mladík.

"V tom případě vás jmenuji členem rady. Přisedněte si k tomuto stolu. Ale dokud si neseženete jiného tajemníka, budete dál dělat zápis."

Pobledlý Orka chtěl něco namítnout. Chark si sedl vedle něj a Orku na okamžik napadlo, že by mohl udělat totéž co vévoda, ale obával se, že ani tak by král nezměnil názor. Usoudil, že bude moudřejší se podvolit. Král je náladový a jeho dnešní rozhodnutí jistě není konečné.

"Jestliže přijmeme navržená opatření, budou nám ještě chybět peníze?"

"Propočítal jsem to," odpověděl Chark. "Státní pokladna bude mít navíc deset tisíc dukátů."

"No ne!" usmál se král. "A kolik vynesly ty loňské mimořádné daně?"

"Zhruba tutéž částku," řekl Chark.

"V tom případě je můžeme zrušit," rozhodl Paul. "Vyřešili jsme tak všechny problémy?"

Rada nemohla jinak, než odpovědět kladně.

"Takže jsme skončili," pravil král. "Maršále," oslovil vojáka. "V případě, že by někteří stoupenci vévody Xolyho dělali potíže, mohu se spolehnout na věrnost vaši a na věrnost vojska?"

"Naprosto, Veličenstvo," odvětil Arzak, který se při zasedání rady nikdy tak báječně nebavil. "Svolám okamžitě své důstojníky a provedeme opatření, která případné nespokojence odradí."

Nato rázným krokem opustil síň.

"Barone Charku," pokračoval král. "Od této chvíle máte odpovědnost za veškeré finance. Žádný větší výdaj bez mého souhlasu. A navíc, když jsem tak poslouchal, mám pocit, že za četné dodávky jsme platili příliš. Ověřte mi to laskavě."

Paul předtím dlouho studoval výdaje a všiml si, jak neustále rostou.

"A ještě maličkost. Doslechl jsem se, že někteří z našich výběrčích mají takový ohavný zvyk, že vyžadují daně dvakrát. Pokud se mé podezření potvrdí, pak žádám, aby viníci byli zatčeni, veřejně zbičování a vyhnáni z města. Dále, jestliže narazíte na nečekané potíže nebo na nedostatek dobré vůle,

jste povinen mě okamžitě informovat. Vím, že jste dostal obtížný úkol a že to bude znamenat hodně práce, ale je třeba ji vykonat rychle!"

"Veličenstvo se na mě může plně spolehnout," ujišťoval ho baron.

Král se spokojeně odebral do svých komnat. Zachmuřený Orka odešel hned po něm. V síni zůstal kancléř se zasněným baronem. Zyrk měl pocit, jako by se opět vrátil králův otec. Stejný spád řeči, stejně přesné uvažování. Proč se tak král nechová častěji?

V té chvíli vešla do síně komtesa Haza.

"Všimla jsem si, že jste už skončili, a tak jsem byla zvědavá na výsledky. A podle vaši zmatených tváří soudím, že král zase dospěl ke smutným krajnostem."

Kancléř se usmál. "Jsme jen zasněni, dcerko, ale šťastni. Závěry rady jsou nečekané. Poblahopřejte tady baronu Charkovi, který byl přijat do rady za barona Xolyho."

Kancléř stručně dceři vylíčil, k čemu došlo.

"Když jste nyní ministrem financí," usmál se pak na Charka, "obávám se, že toho bude na vás moc."

"Nepodceňuji potíže, ale s vaším svolením a s vaší pomocí si myslím, že to zvládnu. Až lidu oznámíme zrušení dodatečné daně, vznikne příznivé klima. A navíc má král pravdu, dodávky získáme i za polovic, takže si ani nevšimne, že by se musel uskrovňovat."

"Takže náš vladař uposlechl vašich moudrých rad, otče."

Kancléř zavrtěl hlavou. "Nikdy bych se mu neodvážil navrhnout tak rázné řešení, protože by je určitě zavrhl. To udělal Czor sám a tentokrát necouvl ani před Xolyho hněvem. Až do poslední chvíle jsem se obával, že své rozhodnutí vezme zpět jako už tolikrát."

Chark se hrabal ve spisech a vytáhl z nich kousek papíru.

"Možná to nebyla náhoda," zabručel. "Podívejte se na tato čísla, jsou psána královou rukou. Na první pohled nic neříkají, ale odpovídají přesně polovici všech důchodů. Pokaždé, když po mně chtěl nějaký výpočet, musel už předem znát výsledek. Veškerá rozhodnutí měl připravena dopředu, až na mé jmenování do rady. Tady improvizoval. Z toho soudím, že mě bude v mé práci podporovat."

"Kéž by vás Bůh vyslyšel," vzdychl si kancléř.

Tou dobou byl už Paul ve svém pokoji. Schválně vyprovokoval zkoušku síly, aby se zbavil Xolyho. A vévody mu to nechtě usnadnil. Teď jen stačí sledovat jeho reakce a určitě bude brzy následovat další atentát. Pokud Xoly nevyvolá rovnou povstání, což by vyjasnilo situaci.

Paul dlouho přemýšlel o motivu, který ho nutil jednat. Chce zachovat život toho trapného Czora? To jistě ne. Zalíbit se komtese? Snad. Ale hlavně mu bylo líto nešťastného lidu.

"Veličenstvo bude večeřet samo?" otázal se Zol.

Paul se na okamžik zamyslel. Rád by přizval komtesu, ale bál se, aby se nedopustil nějaké chyby. Ta dívka by si jistě všimla, že jiný než Czor.

Zol vycítil váhání, a proto navrhl, že mu sežene nějakou společnici.

Paula to pobavilo. Vlastně proč ne? Proč nevyužít možností, které mu Czor zajistil?

"Pozvi jich rovnou víc. Aspoň se nebudu při večeři tak nudit."

Zol se uklonil a otázal se: "Mám připravit i vícero důtek?"

"Víš co?" rozhodl se náhle Paul. "Hoď všechny důtky do ohně a už o nich nechci nikdy slyšet. Ale ne abys o tom vykládal po celém hradě. Zůstane to jen mezi námi."

"Veličenstvo se na mě může plně spolehnout," odvětil Zol s úsměvem.

Paula něco napadlo. "Nepokoušel se tě někdy koupit Xoly, Orka, nebo kancléř?"

Služebník se na něj dlouze zahleděl. "Vévoda Xoly mi jednou nabídl váček plný zlata, když ho budu informovat o všech hovorech, Veličenstvo, ale já předstíral, že mu nerozumím. Ostatní se mě jen opatrně dotazují, v jaké náladě se vynacházíte."

"Dobrá. Kdyby se to opakovalo, tak jim klidně řekni, že jsem ti nařídil mlčet. A teď už běž pro děvčata."

9

Paul se zamyšleně díval oknem do krajiny.

Od zasedání rady uplynul týden. Xoly se u dvora už neukázal a říkalo se, že se stáhl na své

panství. Král denně dostával hlášení od ministra financí. Baron se podle očekávání své nové povinnosti věnoval plně a s nadšením.

Finance se postupně uváděly do pořádku. Dvakrát Paul spatřil komtesu, ale vždy jen nakrátko, protože dívka se ho ještě trochu obávala. Ten Czor musel bát pěkné kvítko...

Zaslechl chvatné kroky a otočil se. Zol mu stěží stačil kancléře a maršála ohlásit a ti dva už kvapně vcházeli do místnosti.

"Veličenstvo," volal Arzak, "mám pro vás strašnou novinu. Král Mazuk z Alxa právě překročil s vojskem naši severní hranici. Pokud se mu nepostavíme na odpor, stojí do čtyř dnů před městem."

Paul se ušklíbl. To je ale náhodička!

Kolik má mužů?"

"Odhadují je na pět se jízdních, dva tisíce pěších a třicet děl."

"A kolik máme my?"

Maršál jen pokrčil rameny a pokoušel s ovládnout vztek.

"Stěží dvě stě jízdních, pět set pěších a dvanáct děl. Uctivě Veličenstvu připomínám, že jsem již v minulých letech žádal o zvýšení stavů, ale vy jste mi řekl, abych už nikdy nic takového nenavrhoval."

Král neodpověděl a ukázal na stěnu, kde visela mapa království.

"Ukažte mi, kudy Mazuk postupuje."

Arzak zapíchl prst do mapy.

"Tudy, Veličenstvo. Vybral si tu nejkratší cestu do Khoru."

"A co soudíte vy? Máme mu vyrazit naproti, nebo se opevnit ve městě?"

Maršál se ztrápeně podíval na kancléře a pak řekl:

"Mohu mluvit upřímně, Veličenstvo?"

"Já vám to přikazuji. Máte zkušenosti a musíme jich využít."

"Oba vaše návrhy jsou špatné, Veličenstvo. V otevřené krajině jim po kratším či delším boji zaručeně podlehneme. Pokud připustíme obléhání, ti ničemové se rozjedou pokraji a budou rabovat a plenit. Dostaví se hladomor, protože nebudeme mít čas udělat si pořádné zásoby. Za pár týdnů, nanejvýš měsíců, se budeme muset vzdát, pokud město nedobudou dřív. Čím déle bude obléhání trvat, tím spíš pak město vyplení."

"A máte nějaký třetí návrh?"

"Bohužel ne, Veličenstvo. Vybere si a my poslechneme."

"A co si myslílte vy, kancléři?"

"K tomu, co vám řekl maršál, nemůžu bohužel víc dodat."

Paul už neváhal. I kdyby měl Czor přijít o trůn a on ztratit život, je třeba zachránit lid před hrůzami války.

"Vyrazíme na nepřítele," prohlásil. "Kolik času potřebujete, abyste shromáždil vojsko?"

"Už jsem vydal příslušné rozkazy, Veličenstvo. Zítra budeme připraveni."

"Zvolil jste to nejšlechetnější řešení, Veličenstvo," řekl kancléř. "Přesně tak by se rozhodl váš otec. Kolik lidí má zůstat na hradě pro vaši ochranu?"

"Nikdo. Pojedu s maršálem."

Opět je překvapil.

"Tím chcete jako říct," koktal maršál, "že se zúčastníte bitvy?"

"Ovšem. Domnívám se, že naše vojsko bude bojovat líp, když bude vědět, že je s ním i jeho vladař."

"To jistě, Veličenstvo, ale riskujete tak život."

Paul se podíval na kancléře. "Myslíte si ,že by můj otec zůstal na hradě, když by byl v sázce osud království?"

"Jistěže ne, Veličenstvo."

"A proč bych já měl jednat jinak?"

Kancléř se kousl do rtu, aby nemusel říct, že za poslední dva roky se král svému otci zhola nepodobal.

Paul na odpověď nečekal a pokračoval: "Maršále, myslím, že máte dost práce. Vyrazím zítra za

svítání. Do té doby shromážděte co nejvíce lidí. Kdyby se vám nedostávalo peněz, je vám k dispozici má osobní pokladna. Stačí zajít za baronem Charkem. Ať vám dá všechno do posledního groše, i kdybychom měli na hradě zůstat do konce roku jen o chlebu a vodě."

Arzak se uklonil a odešel. Kancléř se měl rovněž k odchodu, ale Paul ho zadržel.

"Znáte toho Mazuka?"

"Několikrát jsem se s ním setkal ještě za časů, kdy váš a jeho otec byli zadobře. Vy sám jste ho viděl dvakrát."

"Obával jsem se, že ho nedokážu správně posoudit, a proto jsem chtěl, abyste mi o něm něco řekl, jako bych ho sám nikdy neviděl." Kancléř váhal, a tak Paul upřesnil: "Chci pravdu. Hlavně mě zajímají jeho vlastnosti. Takže nemá smysl, abyste mi ho líčil jako nějakého hlupáka, protože já ví, že to není pravda."

Kancléř Zyrk tedy spustil: "Králi Mazukovi je třicet let. Nastoupil na trůn asi před pěti lety. Až dosud řídil království rozumně a neslyšeli jsme o žádných nesrovnalostech. Loni si získal slávu, když porazil divoké kmeny ze západu, které chtěly vpadnout do jeho země. Tím si vydobyl jistou vojensko reputaci, zvláště v poslední bitvě, kdy obratnými manévry obklíčil většinu sil nepřítele. Nicméně dokázal, že dovede být shovívavý a nabídl protivníkovi čestný mír."

"Máte nějaké bližší informace o té bitvě?" zajímal se Paul.

Téma kancléře zřejmě vzrušovalo, protože se jal detailně popisovat klasické obklíčení rozvinutím levého a pravého křídla, které však zřejmě bylo na této planetě novinkou, protože až dosud se zde vojska střetávala čelně. Vojenství zřejmě všude procházelo stejným vývojem.

"Na závěr můžu říct," končil kancléř, "že Mazuk je statečný a vždy se účastní bojů, čímž své muže podněcuje k vyšším výkonům."

"Děkuji," řekl Paul zamyšleně.

V té chvíli se ukázal Zol a ohlásil hraběte Orku s Rhanským velvyslancem. Toho Revest už jednou viděl, byl to takový kulatý a úlisný mužíček.

"Hrabě Orka mi právě oznámil, jakého podlého útoku jste obětí," zvolal velvyslanec. "Můj pán, král Neko, o jehož přátelství k Vám dobře víte, podobnou podlost očekával. Proto mi už před několika týdny dal instrukce. Přejete si seznámit se s nimi, Veličenstvo?"

"Vyslechneme si vás se zájmem, Excelence," odpověděl vážně Paul.

"Vzhledem k tomu že nemůžeme zavírat oči před takovou hanebností, můj pán je připraven, pakliže jej o to požádáte, vám vyslat na pomoc naši armádu. Ani ne do týdne může rozbít ležení před vašimi hradbami a tak odrazit nepřítele."

Paul předstíral, že nevnímá kancléřův ustaraný výraz, a rovnou odpověděl: "Poznávám šlechetnou duši bratrance Neka."

"Již jsem panu velvyslanci říkal, že jistě uvítáte jeho nabídku," ozval se hrabě Orka, "a proto jsem připravil dopis pro krále Rhanu, v němž ho žádáte o pomoc. Stačí ho podepsat, Veličenstvo, a kurýr může rovnou vyjet."

Paul od něj převzal pergamen a odložil ho na stůl.

"Všechny ty události mě zlomily," řekl apaticky. "Půjdu si nejdřív odpočinout."

"Teď jde o každou hodinu," naléhal na něj Orka. "Čím dříve podepíšete, tím dříve se dají na pochod."

"To vím, ale potřebuji trochu klidu. Excelence, dopis pro vašeho krále dostanete zítra ráno. Hrabě Orko, buďte tak laskav a vyprovoďte našeho přítele s těmi nejvyššími poctami."

Oba pochopili, že nemá smysl více naléhat, hluboce se uklonili a odešli.

Dveře se za nimi sotva zavřela a kancléře zabručel: "Tahle nabídka pomoci přichází až příliš vhod, Veličenstvo, ale nebojíte se, že je to past?"

Paul se rozesmál a přistoupil k nástěnné mapě.

"Naopak, všechno je naprosto jasné. I kdyby vojska mého bratrance Neka stála již na hranici, budou do Khoru potřebovat nejméně deset dní. To znamená, že v každém případě přijdou pozdě, než aby nám mohla účinně pomoct. Král Rhanu se ve skutečnosti obává, že až mě Mazuk porazí, bude chtít připojit mé království k svému. A proto by rád získal část našeho území. To je ten důvod, proč si přeje

abych ho požádal o pomoc, čímž by se ospravedlnilo obsazení celého našeho jižního území.

Potom by se Mazuk musel dělit. I kdybych měl zmizet, nemám chuť to Nekovi usnadnit. Takže zítra pošlete velvyslanci zapečetěné poselství, v němž velice zdvořile odmítám nabízenou pomoc. A než se náš kurýr dostane do Rhanu, všechno už bude vyřízené. Buď se nám podaří Mazuka odrazit a Neko nebude mít žádný důvod zasahovat, nebo budeme poraženi a budeme se z pekla dívat, jak se vlci rvou o kořist."

Zyrk se hluboce uklonil.

"Vyjádřil jste vše nadmíru jasně, sám bych to tak nedokázal. Ať již nás v budoucnosti čekají jakékoli zkoušky, přál bych si, abyste věděl, Veličenstvo, že už čtrnáct dní se mé srdce raduje. Khor má opět panovníka a já mám pocit, že i nadále sloužím vašemu otci, který by jednal úplně stejně jako vy."

Ustavičné připomínání otce Paula bavilo a zároveň v něm vyvolávalo dojetí. Starého kancléře však přerušil Zol.

"Vévoda Xoly ponížen prosí o přijetí, Veličenstvo."

Paul se zamračil, něco takového nečekal, ale přikývl.

Xoly vstoupil a hned padl na kolena.

"Snažně vás prosím, Veličenstvo, promiňte mi mé neodpustitelné chování minulý týden. Hned jak jsem se dozvěděl o vpádu cizích vojsk, shromáždil jsem své lidi a přispěchal jsem, abych vám je dal k dispozici. Prosím o to, abych mohl bojovat s nepřítelem po vašem boku."

"Vítejte," odvětil ihned král. "V těchto těžkých chvílích se cení každá pomoc, a dopřeje-li nám bůh vítězství, na vaši šlechetnou nabídku nezapomenu. Jděte pomáhat maršálovi a zítra pojedete po mé pravici."

Xoly odešel a mumlal díky.

"Vévodův obrat je zvláštní," poznamenal kancléř. "Člověk by řekl, že spíš potáhne s Mazukem."

Paul potlačil úsměv. "Myslím, že té změně velice dobře rozumím," řekl.

* * *

Když Paul osaměl, usadil se do křesla a natáhl si nohy. Pohlédl na knihovnu, kam ukryl dvě základní součástky hypervysílače. I kdyby se teď stalo cokoli, hlavní část mise splnil. Vysílač je už navěky němý.

Stmívalo se a vešel Zol zapálit svíčky.

"Jak se vede rozkošné Ravise?" zeptal se král.

"Jak mě Veličenstvo požádalo, každé ráno jsem se poptával po jejím zdraví," usmál se sluha. "Ona a její otec v jednom kuse vychvalují vaši dobrotu, a dokonce jsem se doslechl, že baron Chark dal zatknou výběrčího daní, který je tak nespravedlivě obvinil."

"Jdi se s ní rozloučit, protože od zítřka budeš mít těžký úkol."

"Jaký, Veličenstvo?"

"Přeji si, aby ses ode mě nehnul ani na krok a abys mi bez ustání kryl záda, jinak mi do nich někdo vrazí dýku."

"To je žert, Veličenstvo?" zeptal se nevěřícně Zol.

"Bohužel není. Nikdy jsem nemluvil vážněji. Ale dnes večer mi ještě nic nehrozí. Běž tedy za ní. Anebo řekni komtese, že ji snažně prosím, aby ji za tebou pustila."

"Ale nemohu nechat Veličenstvo při večeři samotné," namítl potěšený Zol.

Paul by si byl velice přál strávit tento poslední večer s Hazou, ale uvědomoval si, že něco takového jen nemožné. Nicméně trochu rozptýlení by neškodilo.

"Pošli mi jednu z našich dívek."

"A kterou, Veličenstvo? Hádají se mezi sebou, která bude mít tu čest."

"Víš co? Pošli je sem všechny a já si už vyberu!"

10

Paul se ještě naposled rozhlédl po pláni zalité zapadajícím slunce a vešel do stanu. Od rána jel v čele vojska. Králova přítomnost měla blahodárný vliv na morálku a muži rázně pochodovali. Člověk však nemusel být expert na vojenství, aby poznal, že jejich morálka je i tak dost pokleslá.

Přede dvěma hodinami zvědové oznámili přítomnost nepřítele. Maršál se moudře rozhodl rozbít

opevněný tábor. Paul si dlouze obhlížel dějiště zítřejší bitvy. Arzak se utábořil na návrší, před nímž se táhla dvoukilometrová planina, která byla z obou stran uzavřena hustým lesem. Na druhém konci pláně rozbil ležení Mazuk a na jeho zlatavém stanu vlála vlajka Alxa.

Paul si sedl na stoličku, kterou mu přistrčil Zol. "Před sebou měl maršála s dvěma důstojníky, barony Noxyho a Jaxna, vévodu Xolyho a kancléře.

"Právě jsem přijal špehy," řekl Arzak. "Potvrdili mi, že síla nepřítele je značná. Doufal jsem, že rozdělí své jednotky na dva proudy, což by nám dalo možnost střetnout se s nimi zvlášť.

"Co navrhujete?" zeptal se Paul.

"Domnívám se, že bude rozumnější toto ležení opevnit a vyčkat na útok. Dva první útoky bychom mohli odrazit."

"A třetímu podlehneme, že?" zeptal se ironicky Paul.

Maršál měl svěšená ramena a jen rozhodil bezmocně rukama.

"Takže s vaším plánem každopádně prohrajeme."

"Budeme-li chrabře bojovat, můžeme doufat, že Mazuk se k nám bude chovat jak k čestným nepřátelům."

"Představa dlouhého zajetí, třeba ve zlaté kleci, mě pranic neláká," namítl Paul. Nemohl přece přiznat, že za tři měsíce má už docela jiné plány!

"A proto vás žádáme, Veličenstvo," vstoupil do hovoru kancléř, "abyste ještě dnes v noci opustil ležení a vrátil se do Khoru."

"Měl bych jiné řešení," prohlásil Paul. "Proč bychom na ně nezaútočili jako první my?"

Maršál hned přispěchal s námitkami, poukazoval na nepoměr sil, ale Paul se nevzdal.

"Zůstaneme-li v obranné postavení, určitě budeme poraženi, kdežto když zaútočíme v noci, tak hodinu před rozbřeskem, máme naději, že nepřítele překvapíme, vnikneme do jeho tábora a vyvoláme tak velký zmatek."

Arzak se dlouze zamyslel. Králův návrh byl svůdný, ale příliš odvážný.

"Budeme muset koním obalit kopyta a jízdní se musí v naprosté tichosti dostat na dvě stě metrů k nepříteli. Pak vyrazíme. Prohlížel jsem si jejich tábor. Jsou si tak jistí svou převahou, že postavili jenom hlídky a neopevnili se. Takže do ležení vnikneme snadno. Po jízdních nastoupí hned pěší a využijí počáteční výhody. Ale pokud dopřejeme nepříteli čas, aby se vzpamatoval, pak jsme ztraceni!"

"Veličenstvo! Váš plán je prostě geniální!" jásal Xoly. "Žádám, abych mohl jet v čele."

"Tato čest přísluší mně," zavrčel maršál. "Ale nedělejme si plané iluze. Všechno může bídně ztroskotat."

"Máte snad jiný návrh, maršále?"

"Bohužel nikoli, Veličenstvo."

"V tom případě to uděláme podle toho mého a já osobně povedu útok. Můžete to tak oznámit mužům."

Kancléř chtěl protestovat, ale král mu nařídil, aby mlčel, a všechny vyhnal. Pak se obrátil k Zolovi, který stál za jeho zády, a uhodil se dlaní do krunýře.

"Vytáhni mě z toho, jinak se udusím."

Už ráno byl Zol naprosto zmatený. Czor se totiž nikdy nestaral o válečnou výstroj a výzbroj. Zol nakonec prohrabal věci o zesnulém králi.

Když starý kancléř Paula spatřil, nedokázal se ubránit dojetí, tolik mu připomínal zesnulého krále. Paul poradu přerušil i z toho důvodu, že se v brnění necítil dobře.

Když se z něj konečně vyprostil, usedl ke stolku, na který mu Zol připravil studenou večeři. Jedl duchem nepřítomen.

"Chce Veličenstvo ulehnout?"

"Ne, Zole! Skoč pro barony Noxyho a Jaxna, ale nenápadně, ať si toho nikdo nevšimne!"

* * *

Kancléř Zyrk se chladnou nocí hnal ke královu stanu. Muži u ohňů ještě spali.

Zyrk nemohl usnout, a tak napsal dceři dlouhý dopis, v němž jí líčil poslední události, a pověřil svého sluhu, aby jí ho doručil, protože očekával, že ráno padne.

Překvapilo ho, že se u krále něco děje už hodinu před smluvenou schůzkou. Že by Czor už zase změnil názor, zalezl do stanu a nechal ostatní, aby umírali za něj?"

Zyrk byl zjevně poslední příchozí. Král, už oděný v brnění, seděl za stolkem a maršál s Xolym stáli proti němu, zjevně i oni překvapeni, že si je dal zavolat tak brzo.

"Lituji že jsem přerušil váš spánek," omluvil se Paul, "ale je třeba učinit určitá rozhodnutí." Mluvil tak velitelským hlasem, že všem bylo jasné, že ta rozhodnutí učiní on sám.

"Nejdřív bych byl rád, kdybyste si vyslechli barona Noxyho."

Nato vstoupil baron a rázně pozdravil.

"Na váš příkaz, Veličenstvo, jsem poslal muže prozkoumat lesy. Po naší pravé ruce umístil král Mazuk na jedné pasece většinu dělostřelectva, takže nám budou ostřelovat pravé křídlo."

Maršál sebou trhl, ale král mu gestem nařídil, aby mlčel.

"Pokračujte, barone!"

"Po naší levé ruce se v lese skrývá silný oddíl jízdních. Jsou necelých čtyři sta metrů od našeho ležení."

"Je tedy zřejmé," pokračoval král, "že můj drahý bratranec byl na náš útok upozorněn. A je moudrý. Místo aby se opevňoval, přichystal nám léčku. Jakmile vyrazíme, vyřítí se z lesa jízda, obsadí naše ležení, které bude prakticky bez obrany, a potom nám vpadne do zad."

Král se odmlčel, potom se záhadně usmál a pokračoval:

"To přesně jsem od něj očekával."

"Jsme ztraceni," řekl kancléř chvějícím se hlasem. "Ať už se rozhodneme jakkoli, krále Mazuka uvědomí špehové, které má mezi námi."

Král se nehorázně rozesmál.

"Tuhle maličkost hned vyřídíme. Zole, skoč pro barona Jaxna, který je vedle."

Baron, plavovlasý mladík s bystrýma očima, se králi poklonil a čekal na jeho příkazy.

"Můžete nám vylíčit, co jste dělal v noci?"

"Hned po poradě jste si pro mě poslal svého sluhu, Veličenstvo, a nařídil jste mi, abych sledoval vévodu Xolyho. Vévoda se odebral do svého stanu, ale za dvě hodiny, když tábor usnul, vyšel ven, sedl na koně a rozjel se k planině. Vy jste mě na něco podobného upozornil, a proto jsem si osedlal a ukryl koně. Takže jsem ho mohl sledovat až k Mazukovu ležení. Xoly do něj vjel a vyjel opět až za dvě hodiny. Potom se rovnou vrátil do svého stanu a z něj vyšel, až když jste ho zavolal."

"Děkuji, barone," řekl král. Obrátil se ke Xolymu a dodal: "Co na to chcete říct vy?"

Vévoda zpopelavěl a na čele se mu leskly velké kapky potu. Vytrhl z opasku dýku a vrhl se na krále s křikem: "Zhyň, čubčí synu!"

Paul nespouštěl z Xolyho oči. Jakmile viděl, že na něj napřahuje ruku s dýkou, uskočil. Vévoda bodl do prázdna a zakopl o stolek. Chvíli mu trvalo, než získal opět rovnováhu. Chtěl se znovu vrhnout na krále. Nevšiml si však Zola, který se vzpamatoval dříve a rovněž vytáhl dýku. Zrádce mu na ni doslova naběhl.

"Děkuji," usmál se král a vrátil napůl vytažený meč do pochvy. "Odkliďte tu chamraď."

Potom pohlédl na zděšené přítomné a s úsměvem pokračoval: "Tohle je, pánové, přímá spravedlnost."

"Test byl příliš mírný," ozval se maršál. "Měli jsme ho nabodnout na kůl a nechat ho hodiny umírat. Kvůli němu jsou veškeré naše naděje pryč."

Ale král se znovu rozesmál. "Naopak! Když jsem včera naléhal na to, abychom zaútočili, počítal jsem s tím, že vévoda pana bratrance upozorní. A tak se i stalo.."

"Takže vy jste věděl, že Xoly zradí," vydechl kancléř.

"Řekněme, že jsem v to doufal. Předstíral jsem, že jsem mu vše odpustil, abych ho měl víc na očích."

Zyrk svěsil hlavu. Žasl nad jasnozřivostí mladého panovníka.

"A co teď?" zeptal se maršál. "Pokud do hodiny nevyrazíme, král Mazuk pochopí, že lest nevyšla. Přeskupí jednotky a zaútočí sám."

"Proto ho nesmíme zklamat."

"Snad nehodláte, Veličenstvo," zděsil se maršál, "vehnat vojsko do té smrtelné pasti?"

"Ne, ale bude to tak vypadat. Utvoříme četu dvaceti jízdních, kteří potáhnou za sebou otepi, takže zvednou množství prachu. Mazuk se bude domnívat, že vyjela celá naše jízda. Usoudí, že mu plán vychází, zaútočí, a my tak získáme čas k činu."

Králův hlas byl nyní suchý s strohý. To už nebyla volná debata, ale rozdílení rozkazů.

"Vyberte si stovku pěších a ať jim velí někdo energický. Vyjdou potichu z tábora a vklouznou do lesa vpravo. Až uslyší dělostřelbu, ne dřív, vpadnou dělostřelcům do zad. Využijí momentu překvapení a bez potíží se děl zmocní. Jakmile se tak stane, namíří děla na Mazukovo ležení, čímž zálohám zabrání, aby se zapojily do boje.

Vy, maršále, budete velet jízdě. I ta vyjede potichu z tábora a skryje se za terénní vlnou, které jsme si všimli včera. Vy, kancléři, budete mít těžký úkol bránit se zbývajícími silami ležení. Prvnímu úderu bude pravděpodobně čelit naše levé křídlo, protože nepřátelská jízda je od nás čtyři sta metrů. A proto jsem dnes v noci přesunul všechny těžké kusy nalevo.

Dal jsem rozsekat koule a nabít děla sekaným olovem. Sice neponesou tak daleko, ale na kratší vzdálenost budou mít mnohem ničivější účinky. První nápor nepřítele byste měli odrazit. Maršále, zasáhnete, jedině kdybyste viděl, že je kancléř v úzkých. Vaším hlavním úkolem je zaútočit na nepřítele zezadu.

A jestli se na nás Štěstěna usměje, spojíte své síly se silami kancléře a společně zaútočíte na nepřátelské ležení. To je vše, pánové, můžete se rozejít za svými úkoly. Myslím, že jsem na nic nezapomněl."

Maršál se zarazil, chvíli váhal a potom se zeptal: "Koho mám pověřit velením jízdy, která zaútočí na Mazukův tábor?"

"Nikoho. Povedu je já. Aby nám na naši lest skočili, musí být v paprscích vycházejícího slunce vidět můj praporec."

"To je šílenství, Veličenstvo!" protestoval okamžitě kancléř. "Nemůžete vydávat takhle všanc svou vzácnou osobu!"

"Nebudeme o tom diskutovat," ukončil král rázně debatu. "Už jsem se rozhodl."

Šlechtici odešli provést rozkazy. Jakmile ve stanu osaměli, Zol se zeptal:

"Dovolí mi Veličenstvo tu čest, abych mohl jet za ním?"

"To není tvůj úkol," usmál se Paul. "Klidně můžeš zůstat ve stanu a počkat na výsledky bitvy."

"To vím, Veličenstvo, nicméně trvám na své žádosti. Lépe se mi nemůžete odměnit."

"No tak dobře," řekl Paul dojatě, "ale sežeň si dobré brnění. Budeš je potřebovat."

11

Tato bitva vešla do dějin jako "bitva na pláni" a patřila k tomu základnímu, co se museli naučit všichni budoucí stratégové.

Paul seřadil jezdce tři sta metrů od nepřátelského ležení, jen matně osvětleného vycházejícím sluncem. Za nimi se zvedalo husté mračno prachu, takže to působilo dojmem, že dorazila mocná jízda. Potom zavelel k útoku a muži s řevem pobídli koně.

Mazuk nechal v předpolí jen slabé jednotky, které snadno smetli. O pár minut později však král a jeho jezdci narazili na houževnatější obranu. V té chvíli třicet Mazukových děl zahájilo palbu. Bezpochyby by byly způsobily spoušť v jízdě, ale koule ve skutečnosti dopadaly do zvednutého prachu a zvířovaly ho ještě víc.

Po delší marné půtce dal Paul signál k ústupu. Děla se odmlčela a dým se začínal rozplývat. Nad kopci vycházelo slunce.

Z lesa se vyřítil jezdec.

"Veličenstvo!" křičel. "Baron Noxy má tu čest vám oznámit, že se zmocnil nepřátelských děl."

"Vyřiďte mu mé blahopřání a požádejte ho, aby děla nasměroval na nepřátelské ležení."

Paul byl spokojen, že mu první část plánu vyšla, a obrátil pozornost na vlastní ležení. Podle očekávání na ně Mazukova jízda zaútočila, ale díky energickému kancléřovu vedení se podařilo první útok odrazit. Druhý útok, při kterém Mazuk nasadil všechny síly, vytvořil průlom v obraně a kancléři musel přispěchat na pomoc maršál. Jeho náhlý a překvapivý útok zaskočil nepřítele ze zadu, zasel zmatek

do jízdy a rozptýlil ji.

Paul cítil vítězství na dosah ruky, ale vtom si všiml jakéhosi pohybu v táboře nepřítele. Vladař reagoval mnohem rychleji, než očekávali, a vyslal do boje jízdu, kterou měl v záloze. Paul neváhal ani okamžik. Obrátil se na důstojníky po svém boku a pravil:

"Pánové, máme tu čest vyrazit znovu. Musíme zastavit nepřátele na místě, aby měl maršál čas dokončit svou práci. Pošlete posla za baronem Noxym, aby zahájil palbu."

Jezdci, povzbuzeni královou přítomností, se chystali k boji.

"Vpřed!" zařval Paul a mávl mečem.

Tím začala nejkrvavější epizoda celé bitvy. Třicet mužů na koních se vyřítilo proti stovce jezdců Mazukových. Dělostřelecká palba zpočátku rozkolísala nepřítelovy řady, ale středověká rychlost palby nestačila nepřítele zastavit.

Paul a dvacet rytířů, kteří mu zbyli, se rychle dostali do obklíčení. Mladý muž bojoval jako šílený a byl vždy na tom nejohroženějším místě. Nepoměr sil byl však příliš značný, takže mu zakrátko zbývala jen hrstka mužů. Pocítil prudkou, palčivou bolest na pravém boku. Stiskl zuby bolestí, sekl protivníka do obličeje a srazil ho z koně.

Jakoby v rudé mlze slyšel náhle Zolův hlas:

"Vyhráli jsme, Veličenstvo, maršál nám spěchá na pomoc!"

A vskutku, tlak protivníka ochaboval, až ustal úplně. Jezdci se otočili a vraceli se k ležení.

Těch pár okamžiků stačilo Paulovi k tomu, aby se opět vzpamatoval. Hřbetem ruky si otřel zpocené čelo.

"Veličenstvo," hlásil Zyrk, "nepřátelská jízda prchá, ale měli jsme o vás strach. Díky vám se však maršálovi podařilo dokončit manévr."

Paul se podíval na Mazukovo ležení, kde zavládl chaos.

"Ještě jsme nezvítězili," poznamenal.

"Je to jen otázka času," ujistil ho maršál. "Za pár minut naše pěchota zaujme postavení a můžeme opět zaútočit."

Král chvíli mlčky uvažoval. "Kancléři, vyzvěte Mazuka, ať se vzdá," nařídil pak.

"Veličenstvo, to vy máte čest převzít jeho meč," namítl Zyrk.

"Když ho o to požádám já, jeho vrozená hrdost mu nedovolí se vzdát, což jen zbytečně prodlouží tuto krvavou bitvu. Vás si váží a ví, že jste byl přítelem jeho otce. Kapitulovat před vámi mu nebude připadat tak ponižující. Vysvětlete mu, že v případě, že odmítne, tak nezaútočím, ale jeho vlastním dělostřelectvem zahájím palbu na jeho ležení, takže mnoho statečných mužů zahyne nepříliš slavnou smrtí."

Kancléř se uklonil, vybral si pět jezdců a s nimi zamířil k nepřátelskému ležení. Za necelou hodinu se vrátil a předal králi meč.

"Král Mazuk se vzdává, Veličenstvo. Co nařizujete dál?"

Paul si vydechl úlevou.

"Přiveďte krále a jeho nejvyšší důstojníky se všemi poctami, jež jim náležejí, o našeho ležení. Ubytujete je osobně ve vašem stanu a dohlédnete, aby jim nic nescházelo. Vy, maršále odzbrojíte nepřítele a shromáždíte všechny zajatce na jednom místě. Nic se jim nesmí stát a smějí ošetřit raněné. V nepřátelském táboře postavíte stráže a zabráníte jakémukoli rabování. Baron Noxy potom přitáhne děla do našeho tábora. Chci, aby vše skončilo během dvou hodin!"

Oba šlechtice sice jeho rozkazy překvapily, nicméně uposlechli. Paul se zatím vrátil do tábora se Zolem a dvaceti jezdci. Zpráva o králově chrabrosti se už rozšířila, takže byl přivítán radostným křikem ze stovek hrdel.

Jakmile se octl ve svém stanu, dopadl ztěžka na stoličku. Zol si teprve teď všiml, jak je král unavený a bledý.

"Co se stalo, Veličenstvo?"

"Pomoz mi z toho brnění," zavrčel Paul a svíral zuby bolestí.

Sluha co nejrychleji splnil jeho příkaz a spatřil kabátec prosáklý krví. Opatrně mu jej svlékl a na pravé staně hrudníku spatřil hlubokou sečnou ránu. Paul se na ni zběžně podíval. Bolelo to sice jako čert,

ale nic vážného to nebylo.

"Sežeň kus čistého sukna, přilož mi ho na ránu a pevně obvaž. Mělo by to zastavit krvácení."

Na Zemi by to samozřejmě bylo na několik stehů, ale Paul usoudil, že se mu rána zahojí i tak a jizvu si dá později na Zemi odstranit. Infekce se nebál, protože ještě před odletem ho očkovali prakticky proti všem mirským virům.

"Musím sehnat lékaře," namítl Zol.

Král však odmítl tak rázně, že mu nezbývalo než poslechnout.

Právě skončil s obvazem a vešel kancléř. Když spatřil zakrvácený kabátec, vykřikl: "Jste raněn, Veličenstvo?"

"Je to jen škrábnutí a byl bych vám vděčný, kdybyste o tom nikomu neříkal."

Zatímco ho kancléř zpravoval o výsledcích, Zol dal králi košili a čistý kabátec. Brzy nato se dostavil maršál s baronem Noxym.

"Takové vítězství, Veličenstvo!" radoval se starý voják. "Až do smrti budu hrdý na to, že jsem pod vámi sloužil. Ani váš otec by nedokázal tak smělý manévr!"

Zol nalil všem trochu lehkého vína a Paul se rychle napil, aby nemusel odpovědět.

"Stále ale nechápu," bručel starý kancléř, "jak jste mohl odhadnout, co Mazuk udělá."

"Ale přece díky vám," zasmál se král. "Dlouze jste mi líčil jeho strategické schopnosti. Prostřednictvím vévody Xolyho jsem ho informoval o tom, že se chystám na frontální útok. Průměrný člověk by jen opevnil tábor a čekal. On však neodolal touze nás obklíčit a zničit v jediné bitvě. S takovou reakcí jsem právě počítal, takže jen zbývalo nějak se vyhnout pasti. Bohužel jsem neočekával, že bude jednat tak rychle, což mě přinutilo k dalšímu útoku, a tak jsme zbytečně ztratili řadu mužů."

"Veličenstvo, naše ztráty nejsou tak zlé. Dohlédl jsem na to, aby zranění byli ošetřeni. Celé vojsko přísahá jen na vás a vaše jméno bude navždy zapsáno zlatými písmem v dějinách našeho národa jako jméno největšího vojenského génia tohoto století."

"Jen nepřehánějte, maršále. Každý vojevůdce se chlubívá svými zásluhami, ale zapomíná, že mu hodně pomohla i Štěstěna."

"Když je Mazuk vaším zajatcem," ozval se kancléř, "můžete konečně zničit jeho armádu, proniknout na jeho území a vyžadovat značné výkupné."

Král však zavrtěl hlavou.

"To by dalo králi Rhanu záminku, aby vpadl do naší země. Jako že přichází na pomoc Mazukovi. Zázraky se nedějí věčně a naše vojsko je příliš slabé, než aby mu dokázalo vzdorovat. Spíš se vyplatí jednat jinak."

Ukázal na meč ležící na truhle a řekl:

"Kancléři, odneste jej Mazukovi a řekněte mu, že ho považuji za příliš statečného, než aby byl zbaven meče. Pozvěte ho s důstojníky dnes na večeři."

Mávnutím ruky rázně zastavil protesty, které se draly přítomným na rty, a dodal: "A teď už jděte. Chci si do večera odpočinout."

12

Před vchodem do stanu se Mazuk na okamžik zarazil. Byl vysoký, štíhlý, měl jasné oči a skoro bílé vlasy.

"Jen vejděte, drahý bratranče," řekl Paul, "a udělejte mi tu čest a usedněte po mé pravici."

Brzy se všichni usadili kolem dlouhého stolu. Paul dohlédl na to, aby seděli střídavě.

Sluhové hned nalili víno do pohárů a začali nosit podnosy s masem.

Důstojníci z království Alxa měli hlad a lačně se na jídlo vrhli. Když Paul vycítil, že se atmosféra uvolnila, obrátil se k Mazukovi, který pozorně sledoval dění u stolu.

"Vévodu Xolyho hledáte mezi přítomnými marně. Ten chlap mě zradil, a když jsem na to přišli, pokoušel se mě zavraždit dýkou, takže můj sluha musel zabít."

Mazukovi ztuhly rysy.

"Dnešek vám příliš nepřál, drahý bratranče," pokračoval Paul. "Logicky bych teď měl být na vašem místě já. Nechlubím se však svým vítězstvím, jak byste se mohl chlubit vy, protože vše bylo jasné už od počátku. Xoly vás informoval a já věděl, že mě zrazuje, proto jsem mu dal falešnou zprávu. Co jste

mu za tu zradu slíbil?"

Mazuk neodpovídal, a tak Paul pokračoval: "Patrně se měl stát místokrálem Khoru. To bych aspoň já udělal na vašem místě, abych předešel možnému povstání šlechty. Ale jak dlouho by vám zůstal takový Xoly věrný, co myslíte?"

Mazuk zvedl překvapeně obočí.

"Jistě léta, protože mi přísahal."

"Ani týden, bratranče," zasmál se Paul. "Můj sluha našel v jeho věcech korespondenci s Nekem, která svědčí o jeho záměrech. Král Rhanu ho v ní ubezpečuje, že jeho vojsko vpadne do Khoru na první výzvu. Za odstoupení jižních území by Neko uznal Xolyho suverenitu nad Khorem. Khor by si za ztracená jižní území připojil část vašeho království. Mohu vám ty dopisy ukázat."

"Já vám věřím," zaskřípal zuby Mazuk. "Pouze lituji, že jste toho zrádce zabil. S chutí bych ho zardousil sám."

Paul chvíli mlčky jedl a dopřál Mazukovi, aby strávil špatnou zprávu. Když usoudil, že mlčel už dost dlouho, znovu promluvil:

"Není v mé moci, abych dal mrtvými život, ale myslím si, že bychom měli smazat stopy tohoto neblahého dne."

"Co navrhujete, drahý bratranče?" zeptal se zmateně král Alxa.

"Králové by měli umlčet své osobní pocity a myslet pouze na zájem svých království."

Proti oběma králům seděl mezi kancléřem a Arzakem jeden alxský bojovník s přísným obličejem a prokvetlými vlasy. Byl to Mazukův vojevůdce, který se vzdal současně se svým králem.

Všichni tři se zájmem sledovali debatu a zapomínali jíst.

"Dobrá," řekl Mazuk. "Smažme tedy minulost. Jaké výkupné za mě požadujete?"

"Žádné, bratranče."

Po těch slovech všichni ztuhli.

"Rád bych tento den vymazal ze své poměti," pokračoval Paul, "a chci, abyste pochopil, jaké nebezpečí ohrožuje nás oba. Jsou to ambice krále Rhanu. Má silné vojsko a může nás snadno porazit jednoho po druhém. Už dlouho se chystá napadnout mé království, o tom ostatně svědčí jeho korespondence s Xolym. Myslíte si snad, že se zastaví při prvním úspěchu? Určitě ne! Za měsíc, nejpozději za rok vyprovokuje válku i s vámi. Bude mít za sebou dvě království a snadno vás porazí."

Mazuk je svraštil čelo.

"Vím, že náš bratranec Neko je velice ctižádostivý," řekl. "Právě proto jsem vytáhl proti vám, abych ho předešel. Domníval jsem se, že se můžu na Xolyho spolehnout. Co budeme tedy dělat?"

"Bylo by tu řešení. Až se Neko zítra dozví, že jsme uzavřeli smlouvou o přátelství a vzájemné pomoci, nebude moci nic dělat, protože není dost silný na to, aby nás oba porazil naráz."

"To je pravda," namítl Mazuk, "až na to, že už nemám armádu. Kdyby jednal hned, mohlo by mu to vyjít."

"Ale vy armádu ještě máte, bratranče. Vaši jízdu jsme pouze rozehnali. Muži jsou odzbrojeni a v zajetí. Do dvou dnů dají vaši důstojníci vojsko zase dohromady, protože jsem zakázal rabování a represálie."

Král Alxa horečně přemýšlel, protože takový vývoj nečekal.

"Nijak vás nechci ovlivňovat, drahý bratranče," pokračoval Paul. "Ať se rozhodnete jakkoli, můžete se zítra svobodně vrátit do svého tábora. Věřím ve vaši moudrost, že ušetříte obě naše království útrap nové války.

Mazuk dlouho mlčel a Paul zatím okusoval kuřecí stehno. Rána ho bolela, ale snažil se nedávat nic najevo.

Náhle se Mazukova tvář rozzářila a Mazuk podal Paulovi ruku.

"Platí, bratranče! Přesvědčil jste mě. Naše smlouva by měla zajistit mír, a kdyby si Neko nedal pokoj, porazíme ho. Jak to provedeme?"

"O to se postará kancléř Zyrk. Myslím, že stačí., když napíše, že jsme se dnes setkali a že nedorozumění, jež nás rozdělovala, jsou odstraněna. V důsledku toho jsme uzavřeli smlouvu o přátelství a vzájemné spolupráci."

Paul diplomaticky zamlčel Mazukovu porážku, což Mazuk ocenil a odpověděl:

"Podepíšeme to zítra, než se rozejdeme. Dal jste mi lekci vysoké politiky, bratranče. Nejsem si jist, zda bych jak vítěz měl vaši velkorysost a rozhled, ale myslím, že váš a můj otec se jistě v hrobě radují. Pokud jde o mě, naše přátelství už bude trvat navěky."

Paul dlouze stiskl podanou ruku.

"Chci vám něco slíbit," usmál se Mazuk. "Jestli se opět na mém dvoře ukáže nějaký zrádce, přísahám, že ho zaživa vykuchám vlastníma rukama. A nyní se napijme na umířenou!"

Všichni připili na zdraví obou vladařů.

O něco později se Mazuk Paulovi svěřil: "Přiznám se, že se mi smlouva o míru hodí, protože západní kmeny se už zase začínají bouřit a pravděpodobně budu muset proti nim opět vytáhnout. Vy nemáte problémy s kmeny na hranicích?"

"Zatím ne, o ničem nevím."

Maršál se trochu zkroušeně ozval: "Račte prominout, Veličenstvo, ale večer před naším odjezdem z Khoru jsem dostal špatné zprávy. Několik našich postavení na západě bylo napadeno a dvě dokonce zničena. Soudil jsem, že máte jiné starosti, a radši jsem vám to ani neříkal."

"Ale čeho chtějí dosáhnout?" divil se Paul.

"Ještě před dvěma lety jsme všichni žili v míru," vysvětloval Mazuk. "Na hranicích se dokonce čile obchodovalo. Kupovali jsme od nich kožešiny, řemeslné výrobky a prodávali jim obilí, které nepěstují, a díky, protože neumějí dobývat kovy."

"Takže válčí jen proto, aby si mohli vzít to, co si už nechtějí kupovat?" kroutil hlavu Paul.

"To bych neřekl. Spíš se mi zdá, že ty nájezdy mají souvislost s naším náboženstvím, které u nich vzniklo s příchodem jakýchsi nových bohů. Víc jsem nezjistil."

"Asi se na to budu muset podívat," zabručel Paul. "A dost možná že do toho půjdeme spolu."

"Bylo by mi ctí bojovat po vašem boku," usmál se Mazuk. "Jakmile se dozvím něco zajímavého. Hned vás o tom zpravím."

* * *

Paul sledoval, jak král Alxa odjíždí v doprovodu asi dvaceti jezdců. Bylo již téměř poledne a slunce se lesklo ve zvednutém prachu. Před hodinou oba vládci podepsal mírovou smlouvu a Mazuk Paula znovu ujišťoval o svém přátelství.

Paul se obrátil ke kancléři a maršálovi.

"Takže tahle epizoda šťastně skončila. Předevčírem jsme v něco takového ani nedoufali."

"To vše je vaše zásluha, Veličenstvo," řekl uznale kancléř. "Stále ještě žasnu nad vaší jasnozřivostí."

"Teď už zbývá jen doufat, že Mazuk slib dodrží."

"Myslím, že ano. Proč by synové nebyli stejnými přáteli jako jejich otcové?"

"Vaši muži si dneska ještě zaslouží odpočinek," poznamenal Paul k maršálovi, "a zítra se dáme na pochod. Kancléři, vy odjedete ještě dnes do Khoru a ohlásíte naše vítězství. Rovněž uvědomíte velvyslance Rhanu, že jsme s Mazukem podepsali smlouvu o vzájemné pomoci. Určitě bude hned informovat krále. A vrátíte se taky kvůli své dceři, aby se o vás nemusela bát."

"Jsem hrdý na to, že mohu být poslem dobrých zpráv, ale proč nejedete také, Veličenstvo? Jelo by se vám rychleji a snáze."

"To škrábnutí mě ještě bolí a myslím, že den odpočinku mi udělá dobře," vymluvil se Paul.

Kývl na barona Noxyho, který stál za maršálem. "Barone, vyberte třicet jezdců a pojedete s kancléřem."

Kancléř chtěl něco namítnout, ale Paul ho umlčel. Vytáhl z kabátce pergamen a podal ho Noxymu.

"Tady jsou instrukce. Seznámíte se s nimi cestou. Trvám na tom, abyste je splnil do posledního písmene. Nikdo kromě mě nemá právo je měnit."

Baron převzal listinu a uklonil se.

"Dokud budu dýchat, jsem vaším věrným a poslušným služebníkem, Veličenstvo."

13

Když skupina zaprášených jezdců vjela do města, slunce se již sklánělo k západu. Zatímco kancléř pokračoval k hradu, baron Noxy s deseti jezdci změnil směr.

Pět minut nato zastavil zpěněného koně před vchodem do katedrály a jeden z jezdců, který měl nejsilnější hlas, vykřikl:

"Slyšte! Slyšte všichni královu vůli!"

Chodci, kterých bylo méně než obvykle, se váhavě přiblížili. Královské výnosy nikdy nevěstily nic dobrého. Nicméně takových padesát zvědavců se nakonec přece jen shromáždilo.

Baron už otvíral ústa, ale vtom zasáhla hlídka biřiců a snažila se shluk rozehnat.

Velitel biřiců přistoupil k baronovi. "Vzhledem k výjimečnému stavu nikdo nemá právo svolávat veřejná shromáždění bez svolení hraběte Orky. Jste tudíž zatčen. Odevzdejte mi meč a předejte mi tu listinu," přikázal.

Baron zbledl zlostí.

"Jsem zde na králův příkaz! Vykonávám jeho vůli, a kdo se jí vzepře, vzepřel se zákonu a bude potrestán."

Noxy mluvil dost hlasitě, aby o všichni slyšeli. Výhrůžky vyvolala rozruch, protože být postaven mimo zákon bylo to nejhorší, co mohlo člověka postihnout. Potrestaný jako by už neexistoval, ztratil majetek, rodinu, a hlavně ho každý mohl beztrestně zabít.

Baron se na velitele biřiců upřeně zahleděl.

"Chcete se bouřit proti králi?"

Zatímco se oba důstojníci hádali, dav se rozrostl na několik stovek osob. Řada z nich už zakusila surovost biřiců, takže lid stál spíš na straně vojáků.

"Postavte ho mimo zákon!" vykřikl někdo z davu.

Bylo jasné, že jakmile by byl velitel biřiců postaven mimo zákon, dav by se s chutí ujal jeho popravy. Velitel pochopil, co mu hrozí. Celý zpocený pohlédl na své muže. Nebylo jich zase tolik, aby dokázali rozehnat dav, na jehož stranu by se jistě postavilo i těch deset jízdních.

"Konejte svou povinnost, barone," procedil mezi zuby. "Já jdu zpravit své nadřízené."

Baron hned spustil: "Náš vládce, král Khoru, včera slavně..."

* * *

V poradním sále hradu hrabě Orka polohlasem debatoval s jakýmsi mužem. Najednou měl pocit, že nejsou sami. Když se otočil, spatřil, že dovnitř vešla komtesa Haza.

"Právě jsem si dozvěděla, že se dozvěděla, že se otec vrátil, ale není ani na nádvoří, ani u sebe."

Hrabě se s úsměvem uklonil.

"Očekáváme ho zde každým okamžikem. Chápu váš neklid, a proto můžete zůstat v naší společnosti."

Komtesa jen přikývla.

Neznámý muž odešel.

Orka byl neklidný, ale ne z výsledku bitvy, o němž nijak nepochyboval. Nevěděl totiž, zda dívka nezaslechla jeho poslední slova.

V té chvíli se dostavil kancléř Zyrk, vedený mezi dvěma zbrojnoši.

"Co má znamenat toto přijetí, hrabě Orko?" otázal se suše. "Jakmile jsme přejeli padací most, moji muži byli odzbrojeni a tihle dva halamové mě odvedli k vám."

"Je to jen obyčejné bezpečnostní opatření," odvětil hrabě. "Od té doby, co jste odjeli, situace ve městě se silně zhoršila a musel jsem vyhlásit výjimečný stav. Když vidím, jak jste zaprášený, soudím, že přinášíte špatné zprávy."

"Jsem zaprášený jen proto, že jsem se snažil dostat do města co nejrychleji. Naopak, král Czor dosáhl skvělého vítězství! Zítra se vrátí s vojskem a přitáhnou ještě třicet ukořistěných děl."

Orka ztuhl. Takovou zprávu nečekal. Bořila veškeré jeho naděje.

"Navíc," pokračoval kancléř, "podepsal s Mazukem smlouvu o přátelství a vzájemné pomoci."

"Ale něco takového se snad mělo projednat v královské radě, ne?" namítl Orka.

"O osudu království rozhoduje král," opáčil kancléř Zyrk. "Může se obejít bez mého i bez vašeho souhlasu."

"Lid je na pokraji vzpoury," zamumlal Orka, "Není vyloučeno, že král zítra najde brány města zavřené."

"V tom případě se prostřílí děly a vojáci nastolí pořádek," řekl rázně kancléř, kterého tato námitka zmátla.

"Budou vojáci zasahovat proti vlastním lidem?"

Teď se Zyrk rozesmál.

"Králova statečnost si získala neomezený obdiv všech vojáků. Měl byste slyšet, s jakým jásotem ho vítali po bitvě. Každý důstojník nebo voják je ochoten ho slepě poslechnout. Má nyní nad nimi takovou moc, že by klidně mohl odstavit maršála a nic by se nedělo."

Tato informace Orku silně zmátla, viděl, že se mu hatí veškeré plány. Se sevřenými zuby se zeptal:

"A kdo o to vítězství ví?"

V té chvíli se rozezněly zvony.

"My a celý Khor, který se zřejmě právě teď upřímně raduje," pravil Zyrk. "Baron Noxy ohlásil vítězství."

"Nejdřív se to měla dozvědět rada," namítl vztekle Orka.

"Tedy vy, že?" zavrčel Zyrk. "Protože nikde nevidím barona Charka. Noxy však jen vykonává králův rozkaz a já do toho neměl zasahovat."

V té chvíli si Orka uvědomil, že prohrál. Doufal, že vyvolá povstání proti Czorovi a pak zavolá na pomoc krále Rhanu. Však taky nešetřil penězi na úplatky osobám, které by ve vhodný okamžik vyvolaly "spontánní" povstání.

"Děkujeme vám za dobré zprávy," vypravil ze sebe, "a nyní vás ponechám s dcerou o samotě."

"Nepochybuji o tom, že se o vše postaráte," poznamenal Zyrk, "a že krále zítra čeká přivítání, jaké mu právem náleží!"

Orka byl už na prahu a Zyrk dodal: "Ještě jsem zapomněl na jednu maličkost, hrabě. Vévoda Xoly byl usvědčen ze zrady. Když se na to přišlo, chtěl krále zavraždit, ale byl zabit, dřív než se mu to podařilo."

Orka už nedokázal zakrýt neklid a vrávoravým krokem opustil místnost. Jakmile se za ním zavřely dveře, kancléř si otřel čelo a dcera se mu vrhla do náruče.

"Ani v té nejlítější bitvě jsem se tolik nebál o svůj život," vydechl kancléř. "Hrabě Orka určitě chystal spiknutí klidně by nás oba zavraždil, jen aby zabránil tomu, aby se rozšířila zpráva o vítězství. Král nám zachránil život, když nařídil baronu Noxymu, aby vyhlásil tu novinu hned po našem příjezdu."

Ztěžka dopadl do křesla a pokračoval: "A já se domníval, že je král ješitný. Opět jsem se však přesvědčil, jak je naopak prozíravý."

Komtesa, která pořád ještě nechápala, se zeptala: "Prosím vás otče, začněte od začátku. Jestliže král zvítězil, pak jistě naslouchal vašim moudrým radám i radám maršálovým."

Zyrk však potřásl hlavou. "Kdepak, dcerko, už od samého počátku jsme byli jeho loutkami. Ještě teď žasnu. Každý rozkaz, i když se zdálo, že jen improvizuje, byl uvážený a se zřetelem na další krok."

Kancléř shrnul hlavní události "bitvy na pláni".

"Když skončila bitva," pokračoval, "Král mě požádal, abych zašel za Mazukem a vyzval ho, aby se vzdal. Domníval jsme se, že tak činí z lenosti, ale on se ve skutečnosti mezitím už rozhodl, že s ním bude vyjednávat o smlouvě."

"Já vás nepoznávám, otče," usmála se komtesa. "Měsíce jste jen nadával na královu neschopnost, a posledních čtrnáct dní si ho nemůžete vynachválit. Jako byste ani nemluvil o stejném člověku!"

"Vyčítám si, že jsem ho tak podceňoval. Nyní mi připadá, že má přednosti svého otce, ne-li ještě víc."

Komtesa lehce pokývla hlavou. "Přiznám se, že mě také mate. Nedokážu zapomenout na ten den, kdy se ke mně choval jako k nějaké služebné a málem mě znásilnil. A potom, o měsíc později, jsem viděla, jak bojuje s lupiči, zatímco mohl utéct. Bil se tak udatně a obratně, že jsem ho obdivovala."

"Včera to bylo ještě pozoruhodnější."

"Nebyl raněn?"

"To ti neřeknu. Že prý má jen škrábnutí, ale na to měl na kabátci až příliš krve."

"Že by ani necekl?" podivila se komtesa. "Vzpomínáte si, jak loni o něj škrtl ten kanec? Přišel o pár centimetrů kůže, celý dvůr byl kvůli tomu na nohu a museli ho odnášet na nosítkách."

"Tentokrát tomu bylo jinak. Možná je zapotřebí mimořádných událostí, aby se projevil ušlechtilý charakter..."

14

Paul vešel do pokoje a s neskrývaným potěšením se natáhl na postel. Ty dlouhé jízdy na koni ho přece je zmáhaly.

Návrat do Khoru proběhl bez potíží, ale nejhorší bylo projet ulicemi plnými poddaných, kteří mu provolávali slávu. Czor nikdy nevyvolal takové nadšení, ani při své korunovaci.

Na nádvoří ho očekávali kancléř a baron Chark. Poněkud ho však zklamalo, že nikde nevidí Hazu. Když si na ni vzpomněl, usmál se. Ze snění ho vytrhl zvuk chvatných kroků.

"Veličenstvo," zasípal Zol. "Komtesa a Ravisa někam zmizely."

"Jak zmizely?" Paul se posadil a rána ho prudce zabolela.

"Když jsem viděl, že se chystáte k odpočinku, zašel jsem ke komtesiným komnatám a doufal jsem, že spatřím Ravisu. Nebyla tam, a tak jsem se po ní ptal ostatních služebných. Prý komtesa před chvílí s Ravisou odešla a řekla, že vás jde navštívit. Sem však nedošla."

"To je nesmysl. Dva lidé nemůžou takhle zmizet!"

"To jsem i říkal taky, Veličenstvo. Vyptával jsem se tedy dalších a někteří ji prý viděli, jak stoupá po schodech sem, ale stráž u vašich dveří přísahá, že sem nikdo nevkročil."

Paul se chvíli zamyslel a představil si plán hradu. Chodba před jeho komnatami vedla k dalšímu menšímu schodišti, které zase vedlo na nádvoří a k tajné brance v hradbách. Touto cestou zpravidla odcházely nešťastnice, které Czor zneužíval.

"A co když stráž lže?"

"Nevím, Veličenstvo, ale připadalo mi, že ten muž je nějaký nesvůj."

"Zavolej sem toho chlapa!"

Voják byl snědý, podsaditý a měl nízké čelo. Na královy otázky odpovídal záporně. Paul už ho chtěl propustit, ale pak si něčeho všiml. Nařídil Zolovi, aby muže zastavil a stáhl mu obě ruce za záda. Voják nechápal, oč jde, a nebránil se.

Paul ho rychle prohledal a v jedné kapse našel kožený váček. Tak přece! Obrátil ho a na dlažbu se vysypaly zlaté mince. Celé jmění pro prostého vojáka.

"Kdo ti dal to zlato?"

Muž svěsil hlavu a neodpovídal. Zol s ním zacloumal a vztekle řekl: "Nechte mi ho, Veličenstvo, já ho rozpovídám."

"To by trvalo dlouho. Mám lepší nápad."

Paul přistoupil ke strážnému a vytrhl mu dýku z opasku.

"Dobře poslouchej, protože se budeš muset rozhodovat rychle. Buď promluvíš, a já ti slibuji, že si to zlato smíš sebrat a odejít z hradu. Nebo budeš mlčet, a já udělám tohle: Řeznu se tvou dýkou do paže a zvolám stráž. Řeknu, že ses mě pokusil zabít a Zol že tě včas odzbrojil."

"To ale není pravda!" bránil se muž a zesinal.

"Snad si nemyslíš, že se někdo opováží pochybovat o mém slově?" opáčil Paul. "Jistě víš, co čeká každého, kdo se pokusí zabít panovníka. Budeš rozčtvrcen! Ale nejdřív bude chtít spravedlnost vědět, zda jsi jednal sám, nebo jsi měl komplice. Kat tě bude vyslýchat tak dlouho, dokud tě nevysvobodí milosrdná smrt."

Paul se zadíval na veliké kapky potu, které stékaly strážnému po tvářích.

"Rozhodni se," řekl a přiložil si dýku k rameni. "Za okamžik už bude pozdě a nebudeš mít šanci. Jistě uznáš, že potom nemohu přiznat omyl."

"Zastavte, Veličenstvo," vzdal se muž. "Viděl jsem komtesu s nějakou služebnou. Obě byly spoutané, měly roubík a vedli je lidé hraběte Orky. Ten mi dal peníze a nařídil mi, abych držel jazyk za

zuby, nebo mi ho dá vyrvat."

"A kam je vedli?"

"Zaslechl jsem, jak svým lidem říká, aby je zavedli do mučírny ve věznici, ta je v druhém patře podzemí."

Paul potřásl hlavou a zavrčel: "Až se probereš, seber si zlato a zmiz!"

Nato strážného omráčil ranou pěstí.

"Zole, jsi ochoten riskovat život kvůli Ravise?" zeptal se sluhy.

"Samozřejmě, Veličenstvo."

"V tom případě pojď se mnou a drž se mě , až se děje, co se děje."

Paul se opásal a chvatně vyšel z místnosti. Na nádvoří si zavolal Arzaka, který právě kontroloval stráže.

"Maršále," pravil suše, "obávám se, že hrabě Orka následuje špatného příkladu vévody Xolyho. Seberte dvě stě mužů, deset děl a okamžitě obkličte vězení, potom vpadněte dovnitř a zatkněte všechny, které tam najdete. Kdyby vám nechtěli otevřít, vylomte bránu kulí z děla. Rovněž zatkněte všechny, kdo by se pokoušeli o útěk!"

"Ale kde budete vy, Veličenstvo?"

"Někde uvnitř, aspoň doufám. Dejte mě pak hledat. Zatím mi stačí doprovod deseti jezdců."

Paul víc neřekl a maršál za ním civěl s otevřenými ústy.

* * *

Do pracovny hraběte Orky vběhl důstojník.

"Král míří k hlavní bráně. Co máme dělat?"

"Kolik má s sebou lidí?"

"Jenom deset jezdců."

Hrabě se ušklíbl. "Pitomec. Leze do jámy lvové. Ani jsem nedoufal v takovou příležitost. Otevřte mu a hned za ním zavřete!"

Důstojník váhal. "Řada lidí ještě nestojí plně při nás a může se stát, že se postaví za krále. Bylo by asi rozumnější, kdybychom ho nezabíjeli veřejně."

"Provedem to diskrétně. Ono není rozumné ukazovat lidu královskou krev. Lid by jednoho dne mohly napadnout neblahé myšlenky."

Zakrátko už Paul seskakoval z koně na nádvoří věznice. Orka k němu přiběhl a klaněl se mu.

"Vítejte, Veličenstvo, v místech, kde..."

Paul sekl rukou. "Na oslavu vítězství jsem se rozhodl, že vyhlásím všeobecnou amnestii. Propusťte tedy bez prodlení všechny vězně. A při té příležitosti bych si rád věznici prohlédl, už jsem tady dlouho nebyl."

Zol bradou nenápadně ukázal na jedny dveře a Paul k nim rovnou zamířil.

"Začneme podzemím."

Orka přikývl a osobně králi otevřel. Paul rychle sešel po vlhkých, špatně osvětlených schodech. Dostal se k dvoukřídlým dveřím se špehýrkou. Jeden žalářník je rychle otvíral.

Paul učinil krok a náhle se zastavil. U zdi postavené z hrubých kamenů stály komtesa a Ravisa. Obě byly za ruce připoutány k železným kruhům nad hlavou. Byly však naživu a nezdálo se, že by zatím příliš trpěly.

Kovové cvaknutí závory vrátilo Paula do kruté reality. Žalářník mu zavřel dveře přímo před nosem. Paul a Zol byli nyní obklopeni osmi muži.

"Co má tohle znamenat?" zeptal se Paul mrazivým hlasem.

"Czore jste mým vězněm," pravil Orka bezostyšně.

"Vy jste se snad zbláznil! Maršál obklíčí věznici a pobije všechny, co jsou uvnitř!"

Taková představa s hrabětem ani nehnula. "Však on se zklidní, pokud nechce, abych mu k nohám předhodil vaši hlavu a hlavu komtesy."

Orka udělal gesto a obr obnažený do půl těla a s černou kápí na hlavě popadl rozpálené železo přistoupil blíž k Haze.

"Odevzdejte mi meč, Czore, nebo spálí komtese ňadro."

Paul se nahrbil a ruka mu zvolna sjela k opasku. Orka se domníval, že má krále tam, kde ho chtěl mít, a s vítězoslavným úsměvem už natahoval ruku po meči. Už nikdy nepochopil, co se pak stalo. Paul neuvěřitelnou rychlostí vyrval dýku z pochvy, popadl ji za čepel a mrštil jí. A vzápětí se už dýka zabodla až po rukojeť od obrovy hrudi. Ten pustil železo a zvolna klesl na zem s krvavou pěnou na rtech. Měl smůlu, protože dopadl na ještě rozžhavené železo. Bylo slyšet odporné zasyčení, jako když se škvíří tuk, a následoval neméně odporný zápach spáleného masa.

Paul využil momentu překvapení, vrhl se vpřed, srazil Orku k zemi a postavil se před komtesu s mečem v ruce. Zol reagoval neméně rychle a postavil se králi po boku.

Paul s opovržlivým úsměvem řekl:

"Pojď si pro můj meč, Orko, jen pojď!"

I přes silné zdi se pronikla dělostřelecká salva.

"Maršál dobyl bránu!" zvolal Paul. "Za pár minut je tady!"

"Chopte se jich!" nařídil Orka, zpěněný vzteky.

Přiskočilo k nim šest zbrojnošů s meči v ruce. Uvědomovali si, že pokud krále nezajmou, maršál nebude znát slitování a dá je nabodnou na kůl. Navíc si byli jisti svou převahou, protože král až doposavad působil jako slaboch.

Pod kamennou klenbou zařinčela meče.

K nesmírnému překvapení hraběte Orky král první nápor odrazil a dva zbrojnoši se váleli na zemi s takovými ranami, že nemohli ani vstát.

"No tak! Do toho!" zařval vztekle Orka.

Tentokrát zbývající čtyři zaútočili s větším rozmyslem a Paul je nestačil odrazit tak rychle, jak by si přál, protože se nechtěl vzdálit od komtesy. Dvakrát ho hrot meče zasáhl do kabátce. Potom přece jen vyrazil kupředu a jeden útočník se skácel s proklátým hrdlem. Krátce nato padl další, kterého dostal Zol. Boj byl teď vyrovnaný.

Orka zděšeně naslouchal, jak někdo buší do vrat. Už bylo slyšet i Arzakovy rozkazy.

Arzak se podíval špehýrkou a nevěřil vlastním očím.

Paul zrovna skolil posledního protivníka a přiskočil k Orkovi.

"Hodláš se bránit, nebo přijmeš potupnou smrt na popravišti?"

Orka, ač zmatený, nebyl v žádném případě zbabělec. Tasil meč a vykřikl: "Chcípni, ty pse!"

Paul jeho prudký výpad odrazil.

Arzak pak byl svědkem nejpodivuhodnějsího souboje, jaký kdy viděl.

Hrabě Orka byl považován za jednoho z nejlepších šermířů království a vztek mu ještě znásoboval síly. Ale ten podivně změněný král mu s klidem odolával. Dokonce Orku postupně zatlačoval ke dveřím, až ho nakonec ke dveřím připíchl.

Paul se okamžitě otočil a s upokojením zjistil, že se Zol zbavil posledního soupeře a že už osvobozuje komtesu. Zastrčil meč do pochvy a zvedl závoru.

"Veličenstvo, Veličenstvo," vydechl maršál, "ještě v životě jsem se tak nebál jako teď! Ani váš otec by nebojoval statečněji!"

Paul si rukávem setřel pot z čela. Cítil se nyní velice unavený a zranění z bitvy se opět ozývalo.

"Už jste se zmocnil celé věznice?"

"Vaše rozkazy byly splněny, Veličenstvo. Nenarazil jsme prakticky na žádný odpor."

"Vynikající. Osvoboďte tedy všechny vězně a propusťte zajatce. Soudím, že všichni spiklenci byli v této místnosti."

Maršál se podíval na osm těl.

"Tomuhle říkám spravedlnost, Veličenstvo. Ale Orku bych si byl rád zabil sám."

Paul už Arzaka neposlouchal a přistoupil ke komtese. Byla rozcuchaná, měla potrhané šaty, ale vypadala půvabněji než kdy jindy. Kupodivu zachovávala klid. Masírovala si zápěstí, na kterém měla načernalé pruhy. Zol zatím naslouchal Ravisinu vyprávění. Služebná byla mnohem vzrušenější.

Paul se galantně uklonil a řekl. "Mohu vám nabídnou rámě, komteso, a doprovodit vás až do vašich komnat?"

Dívka se šibalsky usmála a automaticky si upravovala vlasy.

"Na celém světě bych nenašla lepšího ochránce. Nikdy jsem neviděla tak statečný boj. Ale kde jste se naučil házet dýkou? Něco takového jsem viděla prvně v životě."

Paul si jen skousl rty. Předtím jedna naprosto instinktivně a úplně zapomněl na to, že je přece král.

"Válka člověka hodně naučí," odpověděl vyhýbavě.

Komtesa se naštěstí dál nevyptávala a položila mu ruku na předloktí.

"Půjdeme, padá tady na mě hrůza," řekla a zachvěla se.

Vyšli nahoru a za nimi maršál se Zolem. Na nádvoří krále přivítal jásot vojáků a osvobozených vězňů.

"Vidím, že jste si získal srdce lidu," konstatovala udiveně Haza.

Paul na to nic neřekl, vylezl pracně na koně a doprovodil komtesu až na hrad. Schody k jejím komnatám mu působily nepředstavitelné potíže. Připadalo mu, že nějaký zlý ďábel mu šťourá rozpáleným železem v ráně. Čelo se mu orosilo potem. Se stisknutými zuby se dostal až ke komtesiným dveřím. Tam se dopustil té chyby, že se chtěl sklonit. Jakýsi temný závoj mu náhle zastřel zrak a měl pocit, jako by padal do bezedné studny.

* * *

"Už by se měl brzy probrat," řekl stařičký bělovlasý lékař. Zručně obvázal Paulovi hrudník a pokračoval: "Nesmí se ani hnout. Veličenstvo ztratilo hodně krve a sebemenší pohyb stačí, aby se rána opět otevřela. Byl to nerozum bojovat s takový zraněním. Ráno mu přijdu vyměnit obvaz. Jakmile se vzbudí, dejte mu hodně pít, ale ať moc nejí."

Paul skutečně záhy otevřel oči. S překvapením zjistil, že leží v komtesině posteli. Chtěl se posadit, ale na čelo se mu položila něžná ručka.

"Nehýbejte se, Veličenstvo," poručila mu Haza. "Lékař vám to zakázal. Nemáte žízeň?"

Paul zamžikal na souhlas a komtesa mu hned podala pohár vína ředěného vodu. Něžně mu nadzvedla hlavu a přiložila mu pohár ke rtům. Když se napil, vzdychl a znovu klesl do polštářů.

Komtesa se mezitím převlékla. Měla na sobě elegantní modré šaty s hlubokým výstřihem. Paul se do něj s chutí a obdivem zahleděl a potom se jen nerad rozhlédl po místnosti.

"Svého sluhu nehledejte, Veličenstvo. Byl chudák raněn do ramene. Po odvaze, jako prokázal, si myslím, že má právo na odpočinek." A zlomyslně dodala: "Řekla bych, že se o něj Ravisa postará ze všech nejlíp a že s ní zapomene na bolest. Nechtěl se od vás hnout, a tak jsem mu musela slíbit, že na vás osobně dohlédnu."

"Uvádí mě do rozpaků, komteso, když vás vidím v tak nevhodné úloze."

Haza se zasmála. "Víte, že se mi docela líbí, když jste mi tak vydán na milost a nemilost? Nebýt vašeho přímo zázračného zásahu, hrabě Orka by mě dal určitě zavraždit. Ale stejně to byl od vás nerozum, že jste do toho šel s takový zraněním. Proč jste je zatajoval?"

"Potřeboval jsem vyjednávat s králem Alxa a chtěl jsem, aby si myslel, že jsem v plné formě."

"Nu, budiž. Ale proč jste nenechal jedna Arzaka? Orkovu vzpouru by potlačil sám."

"Vystavilo by vás to ještě většímu nebezpečí. Orka by vás jistě použil jako rukojmí. Aby na vás zapomněl, chtělo to předhodit mu lákavější kořist. A to jsem byl já. Až příliš pozdě si uvědomil, že to sousto je pro něj příliš velké. (Ach, tahle spiknutí," pravil opět znuděným Czorovým hlasem, "to je nuda!"

"Nemluvte takovým tónem, prosím. Ten vám nesluší a nehodí se k vám, když jste konečně ukázal, jaký jste ve skutečnosti!" napomenula ho komtesa. "Proč jste vlastně tolik riskoval?"

"Ukázala jste mi ,že byste neváhala za mě nasadit život. Mohl jsem tedy jednat jinak? Navíc se vám musím přiznat, že mi představa, jak trpíte, připadala nesnesitelná."

Hazina tvář teď byla blizoučko jeho. Na Paulova ústa se přitiskly svěží rty. Příjemný dotek byl však brzy přerušen a komtesa se s úsměvem narovnala.

"Nyní spěte, Veličenstvo. Za dvě hodiny vám přinesu silný vývar, a když budete hodný, tak i křidýlko."

Paul zavřel oči. Cítil se šťastný a uvolněný. Nemohl však usnout, protože ustavičně měl před očima komtesu. Poprvé zalitoval, že tuhle misi přijal. Na okamžik ho napadlo, že se s ní rovnou ožení, ale

pak tu představu zavrhl. Za tři měsíce musí vrátit trůn Czorovi a představa, že ten sadistický tyran by se k ní přiblížil, ho děsila.

Naopak bude lepší ztlumit vášeň a provdá komtesu za někoho jiného, kdo ji zachrání před Czorem. Například takový baron Chark by nebyl marný... A s touto smutnou myšlenkou nakonec usnul.

15

Paul byl sám ve své pracovně. Přistoupil k oknu. Od slavné "bitvy na pláni" uplynul měsíc a život se vrátil do běžných a nudných kolejí.

Dva dny strávil v komtesině ložnici a pak se vrátil do svých komnat. Rána se zhojila a zbyla po ní jen velká jizva.

Smlouva o přátelství s Alxem skutečně přinutila rhanského krále, aby stáhl svá vojska z hranic, a ve třech královstvích zavládl mír. Uklidila se i situace v Khoru a baron Chark dal svým moudrým počínáním finance do pořádku. Velení nad věznicí převzal baron Noxy, u něhož Paul oceňoval ráznost a věrnost.

Haza Paula každý den navštěvovala, ale už ho nepolíbila. Tenkrát to bylo zřejmě z rozrušení. Paul, ač nerad, nedával žádné city najevo.

"Pan maršál prosí Veličenstvo o přijetí," ohlásil Zol.

Arzak vstoupil, Paul ukázal na křeslo a posadili se. Zavedl totiž novinku, že význačni hosté s ním mohli jednat v sedě.

"Veličenstvo, dostal jsem špatné zprávy ze západní hranice. Dvě osady byly napadeny a všichni pobiti. Ženy i děti. Usekali jim hlavy. Takhle krutě se ty kmeny chovají poprvé. Na takovou provokaci j třeba odpovědět. Musíme vyslat trestnou výpravu a ukázat těm divochům sílu, i kdybychom je měli vyhladit všechny."

Paul roztržitě pokýval hlavou. Kolektivní tresty neměl rád. Nicméně představa nového tažení jej zaujala. Alespoň by se dostal pryč od Hazy.

"Připravte vojsko. Čtyři sta pěších, dvě stě jízdních a dvacet děl. To by snad mělo stačit."

"To je na ty divochy až moc," zabručel Arzak.

"Ukázka síly mnohdy zamezí jejímu použití," usmál se král. "Můžete být připraven do pozítří?"

"Jistěže, Veličenstvo! Komu svěříte velení?"

"Přirozeně vám, ale bojů se chci zúčastnit osobně. Navíc tak budu mít příležitost projet celé království. Lid rád vidí svého krále."

S tím maršál nemohl než souhlasit a odešel evidentně potěšen tím, že si zase zabojuje.

Král si dal zavolat kancléře a sdělil mu: "Vzhledem k tomu, že jsem se rozhodl odjet s vojskem, pověřuji vás po dobu své nepřítomnosti řízením státu. Aspoň na mě nebude po návratu čekat zase nějaké spiknutí."

"Proč chcete, Veličenstvo, opět riskovat svou vzácnou existenci?"

"To náhlé povstání až dosud mírumilovného národa mě mate a nejsem si jist, že nejlepší odpovědí na krveprolití je opět krveprolití. Aspoň budu mít možnost na místě zchladit zápal našeho maršála."

Kancléře brzy propustil a zavolal si Zola.

"Odjíždím do boje. Připrav mi výzbroj a výstroj. A ty, jestli chceš, můžeš zůstat s rozkošnou Ravisou."

"Mám ji rád, ale svou službu neopustím."

"Půjdeš tedy se mnou. Svolej na večer naše roztomilé společnice, ať se trochu rozptýlíme."

* * *

Paul hleděl z návrší na pláň, která se táhla, kam až dohlédl. Půl míle od něj byl houfec jezdců. Mohla jich být tak stovka. Oblečeni byli v kůžích a neměli sedla. Blížili se lehkým klusem a ustavičně se rozhlíželi.

Od odjezdu z Khoru uplynulo už deset dní. Paul projel království od východu k západu a všude ho vítali s nadšením, i v té nejmenší vísce. Stejně jako dřív na Zemi si lid krále vážil. Škoda, že lidé jako Czor nejsou hodni takového titulu. Pokud nejde o nevyhnutelnou historickou etapu, která povede k poznání demokracie.

Paul se oprostil od filozofických úvah a obrátil se k maršálovi.

"Vaši muži jsou připraveni?

"Čekají jen na váš povel, Veličenstvo."

"Dobrá, počkáme, až budou blíž."

Do hraniční oblasti vjeli už včera. Jízdní hlídky zjistily množství nepřátelských jednotek.

Paul chtěl ušetřit životy vojáků, a proto přichystal nepříteli past. Když usoudil, že jsou jezdci dostatečně blízko, zvedl ruku. Hned vyrazil oddíl třiceti jezdců. Rozjel se přímo proti nepříteli, pak se zastavil, jako by jejich velitel začal váhat.

Nepřátelský velitel pochopil, že poměr sil je v jeho prospěch, a hrdelním hlasem zavelel k útoku. Královští jezdci se otočili a cválali zpět s nepřítelem v patách.

Když dojeli do vysoké trávy a mezi keře, nastala náhlá změna. Keře náhle padly a ukázalo se pěší vojsko s kopími a dělostřelectvo. Totéž se stalo na svazích, zatímco větší část jízdy, jež se skrývala za návrším, objela nepřítele a zabraňovala mu tak v ústupu.

Překvapení divoši se semknuli a zastavili. Pochopili, že padli do ďábelské pasti, ze které se nedostanou.

Královské vojsko zvolna stahovalo obklíčení.

"Vynikající, Veličenstvo!" jásal Arzak, který ta podivná a nepochopitelná opatření sledoval ještě před chvílí s nedůvěrou. "Teď už stačí, abyste vydal rozkaz, a naši je do jednoho pobijí."

"Moment, maršále, rád bych si promluvil s jejich náčelníkem."

"Proč mluvit, když je můžeme rozdrtit?" podivil se znovu Arzak.

"Vyšlete barona Jaxna, aby mým jménem požádal o příměří, že chci vyjednávat," odvětil suše král.

Maršálovi nezbylo nic jiného než uposlechnout a za chvíli se od královských vojsk odpoutali tři jezdci.

Paul zvolna sešel z návrší a procházel mezi vojáky.

Jednání barona Jaxna netrvala dlouho a už se cvalem vracel.

"Náčelník Nxo souhlasí. Až mu dám znamení, dojede až sem."

"Do toho, barone. Ujdu poloviční cestu a doprovázet mě budete jen vy."

Jaxno souhlasil.

"A ať se nikdo bez mého rozkazu ani nehne," obrátil se Paul na Arzaka. Potom zvolna kráčel nekrytým terénem. Nepřátelský jezdec seskočil z koně a postupoval k němu.

"Smím něco říct, Veličenstvo?" zeptal se ostýchavě baron.

"Poslouchám, barone."

"Můj otec má nedaleko tvrz, a když jsem byl dítě, často k nám divoši jezdívali. Ti lidé byli vždy prostí a mírní. S tátou jsme taky často jezdili do jejich tábora obchodovat a vždycky nás laskavě přijali. Mohu Veličenstvo poprosit, aby je nezabíjelo? Aby náčelník Nxo dal dohromady tolik jezdců, musel zmobilizovat všechny bojeschopné muže a jsem si jist, že v jeho vesnici zůstali už jen starci, ženy a děti. Když přijdou o muže, pak v nejbližších měsících určitě zahynou."

Baron se zarazil a očekával výbuch královského vzteku. Ke své nesmírné úlevě však slyšel:

"I já bych rád pochopil, proč se najednou bouří, a rozhodně nechci prolévat krev."

Brzy se setkali s náčelníkem. Byl menšího vzrůstu, podsaditý a tvář měl hrubou a opálenou.

"Zdravím tě, Nxo," řekl Paul. "Uznáváš, že jste v pasti? Stačí jediný můj rozkaz a moji vojáci vás vyhladí. Co bude pak s ženami a dětmi?"

Náčelníkovi klesla ramena, ale v očích mu stále hořel jas.

"Zemřou jako my, protože bohové nás opustili, aby nám dali najevo svůj hněv," odpověděl rezignovaně, ale důstojně.

"Proč jste útočili na mé poddané, když jsem až dosud žili v míru? Ukřivdili ti nějak?"

"Nikoli, veliký králi, ale nařídili nám tak naši noví bohové."

"Jak to, noví?" podivil se Paul. "To už neuctíváte bohy našich předků?"

Nxo zavrtěl hlavou.

"Tito přišli před dvěma lety z hvězd a během jedné noci vystavěli kovový chrám. Přinesli jsme jim oběti, doufali jsme, že si je usmíříme, ale za dva měsíce se rozhněvali a potrestali velekněze a pak

všechny, kteří přišli po něm. Tenkrát nám nařídili zabíjet nepřítele. Obětovali jsme ji několik obětí, pak víc a víc, ale neusmířili jsme si je."

"Slyšel jsi jejich rozkazy na vlastní uši?" zeptal se Paul.

"Ne, pouze kněží dokážou vykládat nebeská znamení."

Paul byl rázem rozhodnut.

"Jestliže ušetřím životy tvých bojovníků, zavedeš mě k těm bohům?"

Náčelník se zamyslel.

Pokud nechceš zabíjet, můžeš je rovněž požádat o pomoc."

"Hlavně doufám, že si s nimi promluvím. Řekni svým lidem, ať odloží zbraně, a já ti slibuji, že moji vojáci se po celou dobu mé nepřítomnosti ani nehnou. A ty, já a baron Jaxno pojedeme za bohy."

Baron se zděsil, ale neodvážil se něco namítnout.

"Ale kdybych se nevrátil," pokračoval Paul, "pak budou tvoji muži samozřejmě zabiti."

"Věřím ti a dávám své slovo, že nikdo proti tobě nic nepodnikne, ale dej si pozor na prokletí bohů. A co se pak stane s mými lidmi?"

"Jestliže se, jak aspoň doufám, dohodneme na míru, pak se mohou vrátit do své vesnice."

"Kéž jsou k nám bozi dobrotiví," vzdychl si Nxo.

Na náčelníkův rozkaz slezli Nxovi bojovníci z koní a složili zbraně.

"Dejte mi celý jeden den," řekl Paul maršálovi. "Pokud se do té doby nevrátím, jednejte podle svého svědomí."

Otočil se k Jaxnovi a pokračoval: "Pojedete se mnou, barone? Vzhledem k situaci bych velice dobře chápal, kdybyste odmítl, a neměl bych vám to za zlé."

Baron, ač bledý, hned odpověděl: "Pojedu s Veličenstvem, kamkoli si jen bude přát."

Paul popohnal koně a vyrazil k západu. Brzy se k němu přidal náčelník Nxo. Cestou dlouze hovořili. Nxo byl zprvu zdrženlivý, ale nakonec se rozpovídal. Paul tak lépe poznal tento národ. Původně s živil jen lovem, ale časem začal chovat dobytek. Kočovníci se začali postupně usazovat.

Potom se náčelník rozhovořil o oné noci, kdy se za velkého hlomozu a rachotu ukázali noví bohové.

Konečně před sebou spatřili shluk chatrčí a kožených stanů. Náčelník popohnal koně a za čtvrt hodinky už projížděli vesnicí, kde v naprostém tichu stály ženy a děti. Jaxno měl pravdu. Nezůstal tam jediný muž schopný nosit zbraň.

"Pojedeme za knězi," řekl Nxo třesoucím se hlasem.

Přejeli návrší, a vtom se na obzoru ukázal "příbytek bohů". Paul se zastavil. Příbytek byl jasně kovový. Měl tvar obrovského osmdesátimetrového vejce, kolem něhož byly na kůlech naražené hlavy.

Náčelník vykřikl a z kruhového otvoru ve vejci, asi dva metry nad zemí, vylezli po hrubě stlučeném žebříku dva kněží v bílých řízách.

"Vysvětlím jim, oč jde, protože bez jejich souhlasu do chrámu nikdo nesmí," řekl Nxo Paulovi.

Paul roztržitě přikývl a nespouštěl oči z útvaru, který mu stále víc připomínal kosmickou loď, tvarem však neodpovídal žádné lodi známé v Pozemské unii.

Rád by si ten kov prohlédl zblízka. Vypadal poněkud matný, jako by vletěl příliš rychle do atmosféry. Místy bylo vidět všelijaké výstupky a výběžky, což mohly být zbytky antén a detektorů spálených třením o molekuly vzduchu.

"Velekněz Jod vás přijme," oznámil Nxo.

Paul důstojně vykročil a snažil se tlumit svou netrpělivost.

Velekněz ho očekával u žebříku s rukama zkříženýma na prsou. Byl ještě mladý, ale nápadně bledý. Oči měl podlité krví a pažích množství modřin.

"Takže, králi Czore, přišel jsi pokoušet dobrotivost bohů?"

"Nejdu o nic žádat," odvětil suše Paul. "Nanejvýš bych jim měl poděkovat za to, že mi vydali vaše válečníky. Stačilo by jen hnout prstem a po všech by byla veta. Jejich hlavy by zdobily všechny místnosti mého paláce. Ale nemyslím, že bohové mají z takových obětí radost."

Ukázal na naražené hlavy a pokračoval: "Chci si s nimi prostě jen promluvit."

"Pouze kněží dokážou vykládat jejich znamení. Řekni, na co se chceš zeptat, a já ti odpovím."

"Králové mají svou moc přímo od bohů a nepotřebují prostředníky," opáčil Paul.

Kněz na okamžik zaváhal.

"Nu dobrá, ale věz, že jestliže se dopustíš sebemenšího prohřešku, budeš okamžitě mrtev, i kdyby to mělo stát život všech našich statečných mužů."

Paul hbitě vylezl po žebříku a vešel do kruhového otvoru. Skutečně byl v přechodové komoře kosmické lodi, která při havárii přišla o dveře.

Jod celý udýchaný, třebaže nešlo o žádný fyzický výkon, ho zavedl do prostorné místnosti. Musel to být velitelský můstek. Na řídicím pultu bylo vidět řadu tlačítek a indikátorů, ale Paulovi se nepodařilo určit, jakou mají funkci. Nápisy pod nimi byly v neznámém písmu.

Náhle zbystřil pozornost. Zaslechl jakési cvakání. Vycházelo z malé černé skříňky s číselníkem. Na něm se chvěla ručička na hranici červené oblasti.

Ať už tuto loď postavil kdokoli, jeho technika se podobala pozemské. Šlo o Geigerův počítač, který indikoval blízkost silného radioaktivního záření. Atomové články se pádem patrně poškodili a jejich plášť praskl.

Paul už chápal prokletí, jež postihlo kněze. Byli silně ozářeni.

"Pryč!" vykřikl a na víc už nečekal. "Dostal jsem odpověď na svou otázku."

Kněze i Nxa to velice překvapilo, přesto ho hned následovali. Paul se zastavil až sto metrů od lodi.

"Mluvil jsem s vašimi bohy," pravil pak klidně.

Velekněz se zamračil, chystal se k protestu, ale Paul ho nepustil ke slovu.

Jsou skutečně rozzlobeni, ale takovéto oběti je neusmíří," řekl a ukázal na naražené hlavy.

"Ale dali mi přece najevo..." blekotal Jod.

"To určitě ne," přerušil ho Paul. "Špatně jste si vysvětlili velice srozumitelné poselství. Koho bozi trestají? Kněze, jedině kněze."

"To je pravda," uznal Nxo, "ale kněží jsou představitelé všeho lidu."

"Nikoli v tomto případě! Bozi se hněvají z jediné příčiny. Vnikli jste do jejich příbytku. Když mi to sdělili, hned jsem jej opustil. Zbudujte hradbu sto metrů kolem chrámu. Před hradbou pak oltáře a skrýše, v nichž se kněží budou modlit. A nikdo již nebude bohy potrestán. Ti, kteří dleli v chrámu, bohužel zemřou, ale mohu vás ujistit, že to budou poslední oběti."

Nxo a velekněz chvíli mlčeli.

"Lžeš, cizinče," řekl nakonec Jod. "Já si naopak myslím, že bohy by usmířila tvá hlava."

"Proč se bráníš pravdě, Jode?" odpověděl Paul. "Kdyby bozi chtěli mou hlavu, co jim bránilo, když jsem byl v chrámu? Ale nevzali si ji. Myslíš si snad, že mě přemůžeš, když se stěží držíš na nohou?"

Tento argument přesvědčil Nxa.

"Řekl bych, že máš pravdu," projevil se jako náčelník. "Postavíme ohradu. A co si přeješ ještě?"

"Tvé slovo, že už nikdy nezaútočíš na mé poddané. Dej o tom vědět ostatním kmenům. Přeji si, aby v západním území opět zavládl klid a mír."

"Pokud jsi hovořil pravdu, nic mi nemůže udělat větší radost."

"Za měsíc uvidíš sám. A ještě něco. Může se stát, že usmíření bozi se rozhodnou vrátit se do nebes a chrám si vezmou s sebou."

"Uchováme si vzpomínku na ně a lítost, že jsme je špatně pochopili," odpověděl Nxo a úkosem se podíval na velekněze.

"Dobrá," uzavřel debatu Paul. "Nyní se vraťme do mého ležení. Věřím ti, a proto pustím všechny bojovníky i se zbraněmi."

Náčelník pohlédl na slunce sklánějící se k obzoru.

"Už je pozdě a jistě jsi unaven. Přijmi mé pozvání na noc a vyrazíme za rozbřesku."

Paul se zamyslel. Představa dlouhé noční jízdy ho pranic nelákala.

"Bylo by pro mě ctí být tvým hostem. Ale uvítal bych, kdyby baron odjel už teď, aby moji lidé neměli strach."

Jaxno sklonil hlavu.

"Řekněte maršálovi," pokračoval Paul, "že přijedu dopoledne. Ať nezapomene dát zajatcům

najíst."

Náčelník zavedl Paula k velkému stanu a k sezení mi nabídl hromadu podušek. Brzy vešla štíhlá černovlasá dívka a podala jim poháry s voňavým nápojem.

Po nějaké chvíli se vrátila s pečeným masem. Paul napodobil Nxa a uřízl si dýkou pořádný plátek. Jedli zvolna, hovořili o všem možném. Nastala noc a dívka rozsvítila několik olejových lampiček.

Když dojedli, Nxo vstal, a jako by si teprve nyní povšiml přítomnosti služky, řekl:

"Králi Czore, představuji ti svou nejmladší dceru. Právě jí bylo sedmnáct. Jak vyžadují zákony naší pohostinnosti, stráví noc pod tvým stanem. Kéž počne syna, který by měl tvou odvahu a moudrost!"

Paula to tak překvapilo, že se nezmohl na odpověď. Chtěl odmítnout, ale krása a mládí té dívky ho přinutily změnit názor. Proč narušovat takový krásný obyčej, vyvolávat diplomatický konflikt a ničit celodenní práci, řekl si poněkud pokrytecky.

16

Paul v čele skupinky jezdců přejel padací most khorského hradu. Na nádvoří seskočil z koně a běžel do své pracovny.

"Zole, rád bych si na dvě hodiny odpočinul. Ať mě nikdo nevyrušuje, ani komtesa Haza. Všem řekni, že po dvou hodinách je přijmu a večer že uspořádám velikánskou hostinu."

Zola tento neobvyklý příkaz překvapil. nicméně se pouze uklonil a na nic víc se neptal.

Od setkání s náčelníkem Nxem uplynulo už pět dní. Po bouřlivé, ale velice příjemné noci se Paul vrátil do svého ležení a propustil zajatce. Potom předal velení maršálovi a jel tryskem přímo do Khoru.

Ani si neodepnul opasek a hned běžel do knihovny. Sáhl za zaprášené svazky a vytáhl součástky hypervysílače.

V krbu otočil rozetami a vešel do tajné místnosti. Hodinu mu trvalo, než uvedl přístroj do chodu. Obrazovka se rozsvítila a po delší chvílí se napojil na jeden pozemský vysílač.

Operátor na něj vykulil oči.

"Co se děje?" zavrčel. "Jdete na maškarní ples?"

"Okamžitě mě spojte s generálem Orlovem. Priorita A jedna."

Jméno velitele dálkového průzkumu na seržanta zapůsobilo.

"Zkusím to, ale běda vám, jestli je to nějakej fór. Generál nemá zrovna smysl pro humor."

Deset minut si Paula přepínali a pak se na obrazovce konečně ukázal Orlov.

"Paul Revest!" řekl. "Vidím, že jste misi splnil. Ale kvůli tomu jste volat nemusel. Stačilo zničit přístroj. Nemám zrovna volnou loď a nemohu vás vyzvednout dřív, než jsme se dohodli. Konec."

"Moment, pane generále. Abych vykonal vaše rozkazy, bil jsem se v souboji, rajtoval celé dny na koni, a dokonce jsme velel i středověkému vojsku, ale s radioaktivním zářením bojovat nedokážu."

Generál se zamračil. "Jasněji, prosím."

Paul stručně vyložil, jak objevil neznámou kosmickou loď.

"Domníval jsem se," řekl na závěr, "že bych vás měl informovat o existenci civilizace, která je přinejmenším stejně tak daleko, jako naše. myslím si, že by stálo za to, aby tu loď naši odborníci prozkoumali. Jestliže oni neznámí hodlají expandovat, může se nám to hodit, když Země bude pro případ konfliktu znát jejich technické možnosti."

"Srdečný dík za rady, ale pochopil jsem i bez vás. Je možné tu loď vyzvednout a nevzbudit přílišnou pozornost domorodců?"

"Připravil jsem je na to. Řekl jsem jim, že bohové brzy odejdou na nebesa. ta domorodá vesnice leží dost stranou. Pokud použijete uspávací plyn a budete operovat v noci, ničeho si nevšimnou. Jakmile tu loď vytáhnete na oběžnou dráhu kolem Miry, průzkumný oddíl by si měl vzít ochranné obleky, protože tam uniká reaktor."

"Dobrá," řekl Orlov. "Operace proběhne do dvanácti dnů. Jestli si chcete zahrát na čaroděje, můžete odchod bohů předpovídat. Ale nepřehánějte to. Naši nadřízení nemají rádi, když někdo využívá důvěřivosti domorodců. Dík za informace a pokuste se zůstat naživu, dokud si pro vás nepřiletí kapitán Stone."

Spojení se přerušilo. Paul znovu rozebral přístroj a součástky vrátil do knihovny.

Potom zavolal Zola. Sluha mu oznámil, že kancléř s dcerou žádají o přijetí.

"Baron Jaxno, který vás provázel, nám vyprávěl o vašem hrdinském chování, Veličenstvo. Opět jste zvítězil."

"A to jsem ani netasil meč," usmál se Paul.

"Myslíte, že ti divoši dodrží mír?"

"Jsme o tom přesvědčen. Oklamal je jejich velekněz. Zlá nemoc mu zatemnila mysl."

"A vážně jste hovořil s bohy?" zeptala se Haza.

"Řekněme, že jsem jim porozuměl," vzdychl si Paul

Opět vstoupil Zol a oznámil, že hostina je připravena. Král se uklonil komtese a nabídl jí rámě.

"Udělejte mi tu čest a sedněte si do čela stolu. Ještě jsem nezapomněl, že vám dlužím večeři. Ale doufám, že bude bohatší než pouhé křidélko."

Když hostina končila, Paul se naklonil k Haze a zašeptal: "Vyjela byste si se mnou zítra na koni?"

Haza přikývla a on s úsměvem dodal: "Snad nás už nebude nikdo rušit."

17

Paul se díval z pracovny do krajiny. Potom si vzdychl, odtrhl se od okna a sedl si za stůl.

Dny míjely v klidu a na jeho vkus možná až příliš rychle. Smutně konstatoval, že mu na Miře zbývá už jen jediný den.

Několikrát byl na dlouhé vyjížďce s komtesou, ale zatím se stále ještě dokázal ovládat. ani v noci však na ni v náruči milenek nemohl zapomenout. Stále před sebou viděl její jasnou tvář. Na Zemi se tato jizva bude hojit déle než ta, která mu zdobí bok.

Smutný však nebyl jen kvůli komtese, která ho tolik přitahovala. Zvykl si na zdejší lid, který mu ironie osudu svěřila do rukou. Obyvatelé Khoru byli prostí, dobromyslní, velkorysí a inteligentní. Stačilo by málo a vzmohli by se v technice i kultuře. rovněž ho štvalo, že to vše by měl předat zpět do rukou sadistického tyrana.

Z chmurných myšlenek ho vytrhl kancléř.

"Volal jste si mě, Veličenstvo?" pravil Zyrk a uklonil se.

Paul sebral ze stolu dvě listiny a podal mu je.

"Na důkaz své vděčnosti jsem se rozhodl, že vás a maršála potvrdím ve funkcích až do konce života."

Tímto způsobem chtěl zabránit nejhorším Czorovým skutkům a zároveň nenarušit zvyky království.

"Děkujeme vám, Veličenstvo, a vynasnažíme se, abychom této cti byli hodni."

Paul jen mávl rukou. "Zítra bych rád přespal v loveckém zámečku. bude mi stačit jen malý doprovod. Postarejte se o potřebné, ano?"

Kancléř nedal najevo údiv, ale odešel silně zamyšlený. Král si pak zavolal sluhu.

"Zole," řekl, "máš stále rád půvabnou Ravisu?"

"Víc, než kdy jindy, Veličenstvo!"

"V tom případě bys měl co nejdříve pomýšlet na ženitbu!"

Ukázal na kožený váček na stole a pokračoval: "Je v něm tisíc dukátů. Jsou tvoje. Za to si můžeš koupit panství a usadit se tam se svou mladou ženou. Určitě budete mít brzo kupu krásných dětí."

Zol po váčku ani nenatáhl ruku. Celý zmatený blekotal:

"Znelíbil jsem se Veličenstvu, že mě takto propouští ze svých služeb?"

"Nikoli, Zole," vzdychl si král. "Naopak tě považuji za svého věrného přítele, ale velcí páni bývají nevděční. Zítra či pozítří se mohu změnit, pohádat se s tebou nebo budu mít ošklivé sklony. Přijmi ty peníze a žij šťastně."

Sluha dlouho váhal a potom vzrušeně řekl:

"Ať chcete jít kamkoli, Veličenstvo, chci jít s vámi."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Paul a zamračil se.

Zol chvíli mlčel.

"Jsem jen prostý člověk a dlouho mi trvalo, než jsem tomu přišel na kloub. Krutý král, který si liboval v týrání nešťastných dívek, se nemůže ze dne na den stát dobrým a šlechetným. Muž který skučel kvůli malinkatému škrábnutí, nesnese mlčky vážné zranění. Ze zbabělce, který se dva roky nedotkl meče,

se nemůže náhle stát nejlepší šermíř své doby. A král, který neodkáže rozlišit přítele od nepřítele, se po pádu z koně nezmění ve skvělého vojevůdce."

Zol domluvil.

A máme tady komplikaci, pomyslel si Paul a trochu ho roztrpčilo, že nedokázal sluhu oklamat.

"A co z toho vyvozuješ," zeptal se.

"Myslel jsem si, že jste nějakým zázrakem odstranil Czora a nastoupil na jeho místo. Bohužel však zjišťuji, že skutečný král se má vrátit."

"Takže se ti líbilo sloužit lžikráli?"

"Dokázal jste napravovat křivdy, které napáchal Czor."

"Víš, co?" řekl Paul. "Zapomeň na hloupé myšlenky, seber to zlato a najdi si nějaké dost odlehlé panství. Jsou jistá tajemství, jež sobě skrývají zárodky smrti."

"To s vámi nemohu jít?"

"Bohužel to nejde. Ale věz, že tě ztrácím velice nerad. Nicméně i já musím poslechnout neodvratný osud."

Zolovi vhrkly slzy od očí, ale nakonec přece jen natáhl ruku po váčku.

"Sbohem, příteli," zašeptal Paul. "Třeba nám osud dopřeje, že se znovu setkáme na tomto světě, ale spíš až na onom. Ale ještě jednou tě snažně prosím, abys nikomu toto nebezpečné tajemství neprozradil."

Oba chvíli stáli mlčky, potom se Zol prudce otočil a rychle odešel.

Krátce nato stráž ohlásila komtesu. Paul se ještě zcela nevzpamatoval z hovoru se Zolem a doufal, že se Haza nedostavila s podobným objevem.

"Otec mi právě sdělil, že hodláte zítra odjet na svůj lovecký zámeček. Přejete si, abych vás doprovázela?" zeptala se s roztomilým a lehce koketním úsměvem.

"Vaše přítomnost je mi vždy neskonale příjemná, komteso, ale chci tam setrvat noc či dvě a nerad bych vás unavoval. Avšak po návratu bych rád uspořádal velký ples a byl bych vám vděčný, kdybyste odhlédla na jeho přípravu. A hlavně ať baron Chark tentokrát příliš neškudlí."

Tato představa ji zřejmě nadchla. "Budete mít úžasnou hostinu," vydechla. "Zasloužíte si ji."

Ještě několik minut se bavili a Paul souhlasil se všemi jejími návrhy na zpestření oslavy.

Když se Haza chystala k odchodu, dodal:

"Jistě jste si všimla, že Zol je až po uši zamilovaný do vaší služebné. Jako odměnu za služby, které mi prokázal, jsem mu dovolil, aby se oženil a patřičně se usadil. Proto vás prosím, abyste Ravisu propustila."

"Bude mi scházet, ale vím, že se Zolem bude šťastná. Nemohu jinak, než váš šlechetný čin napodobit."

Když Paul osaměl, dlouho si prohlížel místnost v níž strávil tolik času. Potom vytáhl z knihovny součástky hypervysílače a zasunul si je do kabátce. Musí generálu Orlovovi předat důkaz, že úkol splnil.

* * *

Kolem malého ohýnku sedělo šest mužů. Plameny vrhali stíny na vysoké lesní stromy, které obklopovaly palouček. Kdyby někdo náhodou do těchto míst zavítal, bezpochyby by rychle obrátil koně, protože by si myslel, že narazil na nějaké spiklence.

Jejich náčelník byl hubený a zjizvený chlap. Černý pásek mu překrýval pravou polovinu obličeje, skrýval ošklivou jizvu, vzpomínku na ránu, která ho připravila o oko a část tváře.

"Řekneš nám konečně, Jednookej, proč jsi nás tahal do týhle pustiny, kudy nikdy nikdo nepojede?" zeptal se statný chlapík s rameny jako almara.

"To se dozvíte. Ale nejdřív se koukněte na todle!"

Jednooký vytáhl z ošoupaného kabátu kožený váček a otevřel ho. Ve svitu ohně se zaleskly zlaťáky. Muži na nich mohli oči nechat.

"Dělá to pět set dukátů," pokračoval náčelník, "a zejtra můžem mít trojnásobek."

"Koho máme sejmout?" zeptal se dlouhán s hubeným obličejem a orlím nosem.

"Jednoho chlapa, možná i dva," zasmál se Jednooký.

"Asi nějakýho velkýho pána, co?"

"Hodně velkýho. Bude sám nebo se sluhou. Bude to hračka a zejtra se vrátíme do Khoru a plnejma kapsama."

Všichni si zamnuli ruce. Pouze onen muž s orlím nosem se zamyslel a potom se zeptal?"

"A nemáme náhodou zabít krále?"

Jednooký trochu znejistěl a nervózně řekl: "No a co?" To by se ti dukáty líbily míň? Dva tisíce zlaťáčků za trochu nebezpečí stojí, ne?"

Tentokrát se orlí nos rozchechtal.

"Skočil jsi jim na špek, Jednookej. Nebudeš žít tak dlouho, aby sis za ty prachy užil."

"To mi musíš vysvětlit, Laku," zavrčel náčelník a sahal po jílci meče.

"Znáte mě a víte, že se v boji nikdy nebojím. Sám bych vás vyřídil všechny. A pokud někdo z vás o tom pochybuje, velice rád mu předvedu, jak se mýlí."

"Klid, uznáváme, že jsi nejlepší šermíř v Khoru," chlácholil ho Jednooký. "Proto jsem si tě taky vybral."

"Takže dobře poslouchejte. Jednou jsem byl se třema kamarádama, a nebyli to žádný sralbotkové, ale pěkně ostrý hoši. Přepadli jsme Czora, jeho sluhu a ještě nějakou ženskou. Taky jsem za to dostal zaplaceno, stejně jako ty. Během chvilky král zabil jednoho, druhýho zranil, a dal jsem se do toho tedy já. Zkřížili jsme meče. Na takovýho protivníka jsem zatím nenarazil. Za chvilku mě dostal. Přesto mi dal milost. A proto jistě chápete, že se s ním už radši nechci setkat. Kdybych věřil jeho slovu, byl bych šel na hrad, dělal tam učitele šermu a už bych nemusel běhat po lesích a obírat pocestný."

Jeho slova Jednookého zmátla, ale tím ještě překvapení nekončila. Ozval se další bandita, ve špinavé a pospravované uniformě.

"Při tý bitvě na pláni jsem byl v Mazukově vojsku a viděl jsem, jak Czor bojuje. Sto mužů ho obklíčilo. Měl s sebou jen pár jezdců. Ten chlap je horší než sám ďábel. Všichni, kdo se k němu odvážili blíž, už hnijou pod zemí. Kdepak, do toho já nejdu."

"V Khoru se vypráví podivná historka," přidal se další. "Když se král vrátil z války, navštívil věznici. Zavřeli ho i se sluhou v podzemí. Když odtamtud vyšel, stráže vynesly osm mrtvol a mezi nima i hraběte Orku, kterej byl považovanej za dobrýho šermíře."

Jednooký dlouho přemýšlel a potom se mu jediné oko zablýsklo.

"Myslím, že už vím, jak ty prachy dostanem, a bezpečně! Mám nápad, a dobrej!"

18

K jedenácté se Paul vykradl z loveckého zámečku, zašel do stájí a nařídil rozespalému štolbovi, aby mu osedlal koně.

Potom vzal koně za otěže a zvolna s ním odcházel k lesu. Hlavou se mu honily rozporuplné myšlenky. Čtyři měsíce! Připadaly mu neskonale dlouhé a zároveň krátké. Jindy by se těšil na návrat na Zemi a na dovolenou, ale dnes mu bylo naopak smutno.

Trhl sebou. Cosi zaslechl. Ve stínu spatřil kancléře na koni.

"Vyjel jste si pěkně pozdě, Veličenstvo."

"Nemohl jsem usnout, a tak jsem si řekl, že menší projížďka mi udělá dobře."

"Smím vás doprovodit? Jen na chvíli, Veličenstvo. Rád bych s vámi promluvil o jedné velice závažné věci."

"A nepočkalo by to do zítřka?" řekl Paul rozmrzele.

"Obávám se, že nikoli, Veličenstvo, ale nebudu vás příliš zdržovat. Pojeďme kousek spolu a slibuji vám, že vás pak nechám o samotě."

Paulovi nezbylo nic jiného než souhlasit. Jeli mlčky až k lesu. Úzká cesta je brzy přinutila je bok po boku.

"Takže, zašeptal náhle Zyrk, "vy nás chcete opustit. Patrně se vrátíte na Zemi, že? Čtyři měsíce vám plně stačily, abyste změnil zdejší poměry."

Paul prudce přitáhl otěže. Kůň se vzepjal, ale on ho ihned zklidnil.

"Co tím chcete říct?" zeptal se suše.

Kancléře, jako by ani nepozoroval změnu jeho nálady, pokračoval:

"Dlouho mi trvalo, než jsem to pochopil. Naivně jsem vás považoval za Czora. Ze slepého

přátelství k jeho otci jsem přenášel na syna jeho vlastnosti. Ale když jsem slyšel od barona Jaxna, jak jste se zachoval u toho podivného kovového chrámu a jak jste řešil onu podivnou nemoc, jež z něj vycházela, pojal jsem podezření. Náhlé zmizení oné stavby, které jste předpovídal, mi oživilo paměť. Bude to už pětadvacet let. Náš kraj zachvátil zlý mor, který se podařilo zastavit jen díky zázračné pomoci z nebes."

"Takže vy jste o tom věděl!"

"Byl jsem králův nejbližší přítel a svěřil se mi. Ale nikdy jsem o tom nikomu neřekl a zemřu, aniž bych cokoli prozradil."

"Ale tím se nevysvětluje, jak vás napadla za záměna."

"Vzpomněl jsem si na jistá Czorova slova, která prohodil jednoho dne, kdy byl velmi rozzlobený. Prohlásil, že povolá tajemné síly, aby odhalily a potrestaly zrádce. Už týdny mne trápily pochyby a teprve v posledních dnech je vystřídala jistota. Bohatě jste se odměnil Zolovi. Mě a Arzaka jste doživotně potvrdil v úřadech. Tak se chová člověk, který pořádá poslední vůli. Czor se tedy vrátí?"

Paul se zamyslel.

"Příliš si vás, kancléři, vážím, než abych vám nyní lhal. Pouze vás prosím, abyste toto tajemství chránil stejně pečlivě jako ono, která vám svěřil Czorův otec. Za necelou hodinu opět nastoupí pravý král a já zmizím.

Dostal jsem se do této role shodou výjimečných okolností a na Czorovu žádost. Doufám, že jsem se jí zhostil co nejlépe ve prospěch Khoru a všeho lidu. Dodám ještě něco, o čem Czor netuší a co zjistí až mnohem později. Toto je naposled, co Země zasahuje na Miře. Potrvá staletí a staletí, než vaše civilizace natolik dospěje, aby sama vzlétla ke hvězdám."

"Kéž by skutečný Czor nezničil vaše dílo?" zašeptal dojatě Zyrk.

Tiše jeli dál.

"Země má zřejmě vynikající lékaře," přerušil ticho Zyrk. "Jste od krále naprosto k nerozeznání."

"Vážně jsou dobří," usmál se Paul, "ale se mnou neměli skoro žádnou práci. Náhodou jsem vypadal úplně stejně jako Czor."

Kancléř sebou trhl, zamyslel se a o něco později se zeptal:

"Kolik je vám teď vlastně let?"

"Dvacet čtyři," odpověděl Paul." Ale teď se musíme rozloučil. Můžete mi věřit, že část srdce jsem zanechal na Miře."

"Ještě jednu otázku, Veličenstvo. Až vaše poslání skončí, jistě se vrátíte ke své rodině."

Paul zesmutněl. "Nikdy jsem nepoznal otce a matka zemřela na kosmické lodi při jedné výpravě."

Kancléře se zachvěl.

"To je hrozně smutné... A nezanechala vám nic?"

"Jen takový přívěsek."

Zyrk sklonil hlavu a začal tiše hovořit: "Je zlatý a představuje slunce. Vaše matka se jmenovala Helena a patřila k posádce lodi, která přistála na Miře."

Tentokrát sebou pro změnu trhl Paul. Jako by se dotkl drátu pod proudem.

"Zesnulý král," pokračoval Zyrk, "mi vyprávěl, že se až po uši zamiloval do jedné dívky, která pracovala na lodi. Ona jeho city opětovala a oba prožili pár dní štěstí. Chtěl si vaši matku vzít za ženu a ona by s ním byla ráda zůstala, ale narazil na spoustu potíží, vy jim říkáte zákon o nevměšování.

Nakonec se nešťastný princ na otcův příkaz oženil s baronkou Loxou, mladou, intrikánskou a hamižnou ženou. Nechť její duše odpočívá v pokoji. Zemřela pár let po Czorově narození. Czor po matce zdědil všechny nectnosti. Po otci bohužel nic. Vy jste královské krve a vaše skutečné místo je na khorském trůnu. Když jste se dozvěděl pravdu, už nás nesmíte opustit. Se svou krví vám otec předal í odpovědnost za náš lid."

Paul byl z toho zjištění celý zmatený.

"To není možné," zašeptal. "Slíbil jsem, že vrátím trůn Czorovi a že neprozradím svůj původ."

V tu chvíli noc protrhl výkřik.

"Pomoc! Vražda! Áááááááááá..."

Paul a kancléř bez váhání popohnali koně. O sto metrů dál narazili na palouk, kde několik mužů stále kolem ležícího těla.

Jejich nečekaný příjezd útočníky tak vyděsil, že se okamžitě ztratili v noci.

Paul seskočil z koně a vrhl se k ležícímu tělu. Kancléř posbíral větvičky, udělal z nich pochodeň a snažil se ji zapálit křesadlem.

Ve slabém světle spatřili Czora. Mezi lopatkami měl krvavou skvrnu. Otevřel oči a poznal Paula a kancléře.

"Opět jste vyhráli a nic mi už nepomůže," vzdychl si.

"Co se stalo, Veličenstvo?" zeptal se kancléř.

"Žil jsem v Khoru a vydával se za bohatého měšťana. A sledoval jsem činy svého náhradníka... Čekal jsem, že bude každou chvíli zavražděn. Naopak, jeho věhlas jen rostl... Když uplynuly čtyři měsíce, začal jsem se obávat, aby si neponechal můj trůn. Stačilo by, aby mě při naší schůzce zabil... A protože tou prací nemohl nikoho pověřit, věděl jsem, že přijde sám, a rozhodl jsem se, že udeřím jako první. Najal jsem vrahy... Ale i v tom jsem se stal obětí jeho pověsti. Než mě ti lumpové zabili, přiznali se, že z něj měli strach, a proto radši oloupili mě."

Král se rozkašlal a na rtech se mu ukázala načervenalá pěna.

Jak byste vysvětlil mé zmizení poslovi ze Země?"

"Namluvil bych mu, že se stal obětí spiknutí a že jsem vrahy odhalil a potrestal..."

Czorův hlas slábl, až úplně ztichl. Raněný sebou škubl a ležel bezvládně v Paulově náruči. O něco později Paul a kancléře vstali a mlčky hleděli na tělo pravého krále.

Kancléř ukázal špičkou boty na Czorovu ránu.

"Zemřel, jak žil, mizerně. Vidíte, ani se nesnažil postavit se jim čelem. Obrátil se k útočníkům zády. Jeho poslední intrika má však šťastné vyústění. Zanechal trůn muži, který je ho hoden. Nyní se nemůžete vyvléct ze svého úkolu."

Paul na to nic neřekl. Nasbírat trochu klestí a zapálil je zbytkem pochodně. Dlouho bylo ticho.

Potom se ozvalo hvízdnutí a pár metrů od ohně dosedla průhledná koule.

Vyskočil z ní kapitán Stone a srdečně si s Paulem potřásl rukou.

"Rád vás zase vidím, chlapče. Generál Orlov povídal, že jste úkol splnil na výtečnou. Rychle si nastupte a nechte ty divochy, ať se sežerou mezi sebou, když se jim to líbí."

Paul mlčky nastoupil do modulu a vyhýbal se kancléřovým očím. Dvířka se zavřela a Stone hned nato zapnul autopilota. Přístroj se prudce vznesl.

"Co jste vypátrali v té havarované lodi?" zeptal se Paul Stonea.

"Už jen tenhle objev stál za to. Všichni vám k němu blahopřejí. Technici zjistili, že patří humanoidní civilizaci na přibližně stejné úrovni vývoje jako naše. Loď zřejmě pochází ze souhvězdí Labutě a už jsme tam vyslali několik průzkumných člunů. Zachytil jsme jejich vysílání a částečně dešifrovali jejich jazyk. Takže je budeme moci pozorovat ještě před navázáním oficiálního kontaktu. Budeme tedy ve výhodě, kdyby náhodou neměli mírumilovné úmysly."

Stoneovo vyprávění přerušil připojovací manévr k lodi. Jakmile modul vnikl do přechodové komory, Paul rychle vystoupil.

"Kapitáne, potřebuji okamžitě spojení s generálem Orlovem."

"Na to budete mít bohatě času v subprostoru."

"Já bych se s ním radši spojil, dokud jsme ještě na oběžné dráze kolem Miry."

Stone pokrčil rameny a zavedl mladíka do spojovací kabina. Paulovi se podařilo získat spojení s Orlovem během čtvrthodiny, tak byl přesvědčivý.

"Blahopřeji, poručíku! Vaše mise je korunována naprostým úspěchem! Jakmile se vrátíte, budete povýšen. Čeká vás služné a můžete rovnou pokračovat v přerušené dovolené v Acapulcu."

Paul se na okamžik zarazil a potom prohlásil:

"Dávám výpověď, pane generále, a chci zůstat na Miře."

Stone, který seděl v křesle vedla Paula, div nespolkl doutník, který si právě zapálil.

"Zamítá se," odpověděl Orlov. "Nemůžete překročit zákon o nevměšování."

"Na můj případ se nevztahuje, protože se jen vrátím do otcovy vlasti."

Orlov se zamračil. "Takže jste na to přišel!"

"Cože? Vy jste věděl, že můj otec byl králem Khoru?"

Generál se ušklíbl. "Když mě doktor upozornil na vaši podobu s Czorem, zarazilo mě to. Z počítače jsem se pak rychle dozvěděl, že vaše matka byla v expedici na Miře a že jste se narodil devět měsíců poté. A pak jsem narazil na její žádost o souhlas s vystěhováním na Miru."

"V tom případě znovu žádám o uvolnění ze služby, pane generále."

Orlov si vzdychl, až se rozechvěly membrány reproduktorů.

"Je vám jasné, že v případě, že to přijmu, jste navždy oříznutí od veškeré civilizace? Přestavte si, jaká bude vaše bolest, až uvidíte umírat milovanou bytost a budete vědět, že někde v Galaxii je lék a že vy ho nemůžete dostat?"

"Své rozhodnutí jsem dobře zvážil, pane generále. Kolik vašich agentů zahynulo na misi, zůstalo samo a nemohlo přivolat pomoc?"

Orlov potřásl hlavou. Vzpomínal na všechny agenty, kteří zahynuli ve službě, a potom zabručel:

"A zapadnete tam nějak nenápadně?"

"Pravý Czor právě zemřel, spadl do pasti, kterou nachystal mně. Tím padly moje poslední zábrany. Mohu pokračovat ve vládě a nevzbudím podezření."

"Tak dobře," vzdychl si Orlov. "Přijímám. Předejte Stoneovi součástky a Stone vás hodí nazpátek na Miru. Já to s radou nějak vyřídím. Hodně štěstí!"

Obrazovka prudce zhasla. Vyjevený kapitán přežvykoval vyhaslý doutník a ani ho nenapadlo si jej zapálit.

"Vy jste se snad zbláznil, Reveste! Ještě to jde odvolat!"

"To tedy ne! Tady jsou ty součástky a vy mi vraťte ten přívěsek s Miry."

Ač nerad, Stone předal veliteli lodi Orlovův rozkaz a přešel do modulu.

Po celou dobu letu spolu neprohodili ani slovo.

Koule přistála deset metrů od skomírajícího ohně. Kancléř tam ještě stál. Jako by se od Paulova odletu nehnul z místa.

"Není vám líto, že opouštíte rodnou Zemi a civilizaci?" zeptal se Stone.

"Ani trochu, kapitáne. Udělal byste mi poslední službu?"

"Ovšem, pokud to není v rozporu s mými rozkazy."

"Půjčte mi na chvíli dezintegrátor."

Vzal zbraň, přistoupil k Czorovi, který dál ležel na zemi. Ze zbraně vyšlehl fialový paprsek a tělo i veškeré rostlinstvo v okruhu pěti metrů zmizela, jako by je přejela obrovská guma. Zbyla jen jamka v zemi. Paul vrátil Stoneovi dezintegrátor a dodal:

"Sbohem! Vyřiďte generálovi mé díky a ujistěte ho, že na Miře zapadnu bez potíží."

Stone Paulovi ještě zamával a modul se vznesl.

V té chvíli se kancléř vrhl Paulovi k nohám.

"Veličenstvo, já věděl, že nás neopustíte."

Paul mu pomohl vstát.

"Pojďte, milý Zyrku. Teď už musím definitivně přijmout svou osobnost. Byl a je pouze jediný Czor. Pravdu znáte jen vy."

"Toto tajemství rád uchovám:"

Nasedli na koně.

"Nerad bych vás zklamal, kancléři," řekl cestou Paul. "Ale nezůstal jsem tady jen ze smyslu pro povinnost. Měl jsem velice osobní důvod."

Zyrkův přísný obličej se rozzářil úsměvem.

"Vřelým přáním vašeho otce bylo, aby si jeho syn jednou vzal komtesu Hazu za ženu. To byla už dávno hotová věc, kdy ještě nikdo netušil, jak hanebně se bude Czor chovat. I v tomto byl osud spravedlivý."

"A odpustí mi komtesa chyby toho druhého? Ani jí nemohu pochopitelně říci pravdu. Navíc nejsem příliš pyšný na to, že jsem si na dvoře držel souložnice."

"Nebojte se, Veličenstvo, myslím, že city mé dcery se podivně změnily, zejména od jednoho dne

v podzemí věznice. Tehdy jste jí dal ten nejkrásnější důkaz lásky, jaký si žena může přát. Myslím, že nepřeháním, když řeknu, že už několik týdnů jen čeká na to, až se vylovíte."

Paulovi se ulevilo a rozesmál se.

"V tom případě a s vaším svolením, kancléři, využijeme plesu, který komtesa organizuje, a všem oznámíme nástup nové královny."

Popohnal koně a myslel na všechny změny, které provede, aby se tato středověká společnost nenápadně vyvíjela k větším znalostem a větší spravedlnosti...